

— Nankörleeer!.. Bir de hürriyet yok derler!..

FAAL d - 370

1 kişiye %6 FAIZLI

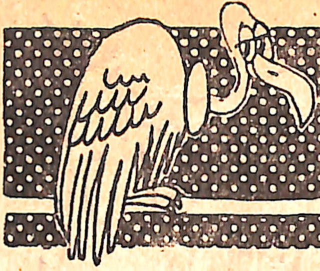
150,000

LİRALIK DEVLET TAHVİLİ

ayrıca 24

APARTMAN DAİRESİ
ve 326.250 liralık
çeşitli
para ikramiyeleri

SAYI : 301 — 19 ARALIK 1957 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Gelir Vergisi!

ADI üstünde: Vatandaşın, kazancına göre, kendi gelirinden devlete ayırdığı pay...

Karınca, kararınca, elbet hepimiz hissemize düşeni vereceğiz: Yol onunla açılacak, temel onunla atılacak, fabrika onunla kurulacak, ordu onunla beslenecek... Rahat yürüyüşümüzden rahat uyuyuşumuza kadar, huzurumuzun her yönünü bu fedakârlığa borçluyuz.

Gelir vergisini kim verir?.. Geliri olan!..

Amma, gelirin târifini yapmak lâzım: İki yüz liralık öğretmen maaşı gelir midir?.. Yirmi lira karikatür parası, otuz lira hikâye ücreti gelir midir?

Kanuna göre, evet!..

Amma, bugünkü yaşama ölçüsüne göre iki yüz lira maaş, iki odalı ev kirası bile değilmiş!.. Yirmi lira karikatür parasiyle Hilton'da bir çay bile içilmezmiş!.. Yoook, Devlet Baba onu dinlemez, kanun kanundur!

Muhterem kanunun huzurunda, memur, muharrir, ressam, karikatürist, ses, saz, sahne san'atkârları ve bütün tüccar ve esnaf birer birer saygı ile eğildikten sonra haber verelim ki, onun şefkatle, muhabbetle koruduğu tek evlâdı vardır: Toprak Ağası!

Dikkat edin: Toprağı süren rençber, ekini biçen köylü, harmanı savuran ırgad değil... Parayı toplayan Cadillac'lı ağasından bahsediyorum!

Kuru incirleri İngiltere'nin ağzını tatlandıran, pamukları Alman tezgâhlarında işlenen ağa gelir vergisi vermiyor.

Acaba, himaye gören toprak, himaye görmiyen fikirden, sanattan daha mı çorak?

Kafa mahsulünden, gönül mahsulünden vergi alıp tarla mahsulünden vergi almamak?.. Adalet perisinin gözü her halde bunun için bağlı değildir!

Yarın, Büyük Millet Meclisinde yeni yıl bütçesinin konuşmaları başlıyacak: Hangi partiden olursa olsun, mebuslarımızı, bu konu üzerinde birleşmiş görmekle ilk sevinci duyacağız.

Yarım papuçtan gelir vergisi alıp Cadillac lâstiğinden vergi almamak... Hayır, Kamutayın millî vicdanı bunu kabul etmiyecektir.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yeni tasarılar karşısında :

— Aman Hacıvat, biraz daha pest!..

GÜNÜN ŞARKISI

**Eski çamlar bardak olmuş, ağlıyor mehtâblar,
Bir muhalif çehre almış, gülmüyor ahbâblar,
Terzi İzzet Beyde bin beş yüz papel esvâblar,**

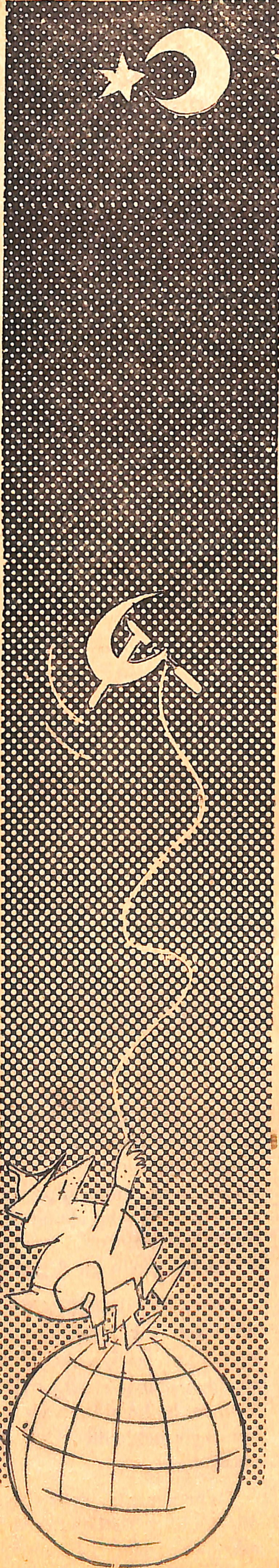
**Birbirine girdiler dolablarla âblar,
Âblar galip gelince döndüler dolablar!**

**Sûzinak olmaktadır her faslı Cumhuriyet'in,
Tizden çıkmaktadır bazan sesi Hürriyet'in,
Sanmayın pestten gider âhengi hep Milliyet'in,**

**Birbirine girdiler dolablarla âblar,
Âblar galip gelince döndüler dolablar!**

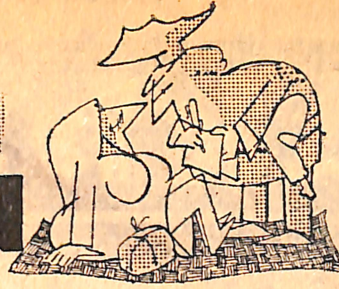
ÇİMDİK

Sovyet mesajı karşısında

— Nafile, benim kancama takılmıyacak kadar yüksek!

ZABITAYI İŞGAL

★ Yazan : ADNAN VELİ ★

İHTİYAR kadını koltuklarının altından; yaşlıca, uzunca, şişmanca bir adam, sımsıkı kavramıştı. Ayaklarından da ceketsiz bir delikanlı tutuyordu. Helvacı Kâzım'ın dükkânına büyük bir kalabalık halinde girdiler. Polis, tezgâhtaki adama seslendi:

— Şu hasırı versene şuradan, dedi. Yere yay da, kadını üstüne yatıracağız.

Adam hasıra seğirtti. Genç bir kız, mendilini ağzına kapamış, heyecandan tir tir titriyordu. Polisin elinde kalem, kâğıt vardı. Kıza döndü:

— Haydi anlatsana nasıl olduğunu, dedi.

— Vallahi hiç bir şey bilmiyorum polis bey amca...

— Canım, bu senin annen değil mi?..

— Evet...

— Sen de onun kızı değil misin?...

— Evet...

— Bu gün sokağa beraber çıkmadınız mı?...

— Evet...

— Peki, bu kadar çarşı pazar dolaşmış kadın, nasıl olur da bu hale gelir?..

— Bilmiyorum ki memur bey... Evden beraber çıkmıştık. Alış veriş edecektik. İlk siftah, Mahmutpaşa'da Kerim Amca'nın dükkânına uğradık. Oradan anneme bir değirmi beyaz tülbent aldık. Onun da esbabını bilseniz, şaşar kalırsınız vallahi... Anlatayım mı?..

— Anlat, anlat..

— Bizim evde terkos suyu olmadığı için, kullanma suyunu Çolak Niyazi'den teneke ile alıyoruz. Bu Niyazi denen adam, doğrusu çok sulu bir herif, memur bey... Anneciğime, geçende tutmuş, ne demiş biliyor musun?.. «Şu gerdanındaki mahallebiden, bir tabağın içine iki kaşık koy da, kimseye göstermeden şuracıkta yiyivereyim» demiş. Zavallıcık, «Tövbe estağfurullah» diyerekten hemen mutfağa kaçmış. Annem, aslında çok moderin kadındır ama, sucu kısmına da, göğsündeki mahallebiden yedirecek değil a... Akşam olunca, sucunun marifetini dayıma anlatmış. Dayım da, «Allahaşkına bırakın, şu her geleyi güzelcene bir parselliyeyim» dedi. Yalvar yakar parselletmedik, ama dayımın öfkesini de güç yatıştırdık. Yatıştırdık, velâkin, şimdi annemi, evin içinde bile başörtüsüz gezdirmiyor.

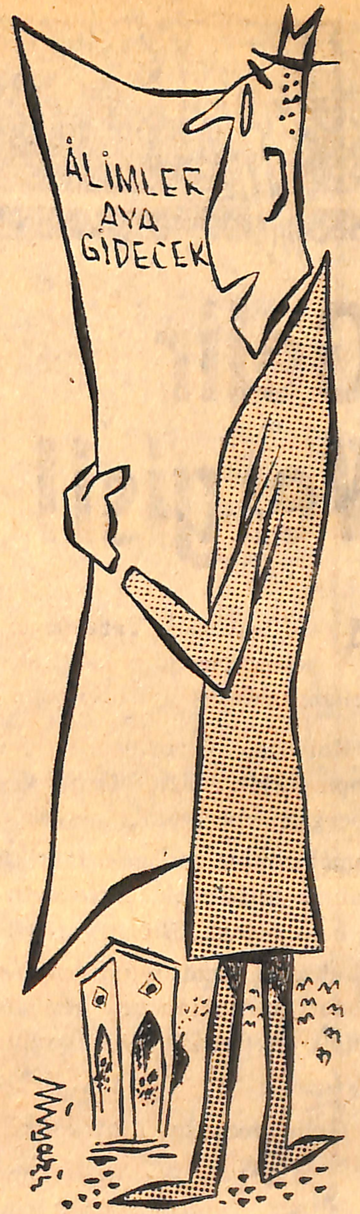
Polis memurunun sabırsız bir hali vardı. İkide bir, göz ucuyla, hasırın üstünde dalgın yatan kadına bakıyordu.

— Sonra?.. diye sordu.

— Sonra pulis bey amca, tülbentçiden çıkıp, tam o köşenin karşısındaki İdris efendiden 25 kuruşluk çengel sakızı aldık. Daha aşağıda, Rukiye hanımın ortancasına, lâcivert üstüne sarı işlemeli bir nikâh tokası baktık. Oradan çıkıp, Salih Usta'dan bir hamam tası aldık. Sonra da, Muallâ'nın Yedeksubaydaki nişanlısına, postaneden bir taahhütlü mektup attık. Ondan sonracığızıma, ben annemin yanından ayrıldım.

— Ayrılıp da nereye gittin?..

— Nereye mi?... Gelecek ayın 22 sinde, Meşkûre Teyzenin kızı Suna evleniyor. Damat, «ille düğün isterim» demiş. Kordonsaray gazinosunda düğün yapacaklar. Bizi de çağırdılar. Ben de o düğüne hazırlanayım diye, Tepebaşı'ndaki profesör Zartanyan'dan Çaça dersi almıya gidiyorum. Anneme dedim ki, «anneciğim» dedim. «Sen, Mısırçarşısından alacağını al» dedim. «İki saat sonra» dedim, «Mısırçarşısı'nın Sultanhamamı'na çıkan kapısında seninle buluşuruz» dedim. O da bana

— Hıh, o da bir şey mi sanki? Gelsinler de Taksimden Karaköye gitsinler bakalım...

Sahte mal beyanında bulunanlar ihbar ediliyor... (Gazeteler)

«Peki» dedi. Bunun üzerine kalkıp derse gittim.

Yaşlı kadın, helvacı dükkânındaki hasırın üstünde hâlâ dalgın yatıyordu. Polis onu bir daha süzdü ve kıza sordu:

— Ananla evden çıkarken, yüzü gözü böyle çürük içinde miydi?...

— Yooo, ne münasebet pulis bey amca... Kırkbir kere maşallahı vardı...

— Peki, ayağında ayakkabıları yok muydu?...

— Olmaz olur mu a canım?.. Sokağa çorapla çıkacak değil ya...

— Öyleyse, ayakkabıları nereye gitti?...

— Bilmiyorum ki... Ben dersten gelip onu yol ortasında bu halde görünce, vallahi şaşırıp kaldım.

— Baksana... Yeldirmesi bile çamur içinde... Demek ki çamurların içinde yuvarlanmış.

Helvacı dükkânındaki meraklılardan biri lâfa karıştı:

— Abi, dedi. Ben bu kadını gördüğüm zaman, köşedeki dükkânın önünde, sekiz on kişinin arasında itişip kakışıyordu. Orası, daha da kalabalıktı ama, kimin kime ne yaptığını göremedim. Allahtan korkarım.

Polis, etrafındakilerin söylediklerini, birteviye not ediyordu. O sırada, hasırın üstünde yatan yaşlı kadın, hafifçe kımıldadı. Ellerini birkaç kere oynattı. Sonra usul usul gözlerini açtı. Genç kız, birdenbire annesinin üstüne eğildi. Yanaklarını okşıyarak, titreyen sesiyle:

— Anneciğim... Ne oldu sana anneciğim?... diye mırıldandı.

Kadın, etraftaki kalabalığa, polise, şaşkın şaşkın baktıktan sonra, esnemiye başladı. Polis, hemen başucuna eğildi:

— Geçmiş olsun valde, dedi.

— Allaha emanet ol evlâdım..

— Cüzdanını mı çarptılar senin?...

Kadın, eliyle yeldirmesinin ceplerini yokladıktan sonra:

— Yooo, diye cevap verdi.

— Biri haraket mi etti?..

— Yooo.

— Kimseden dâvacı değil misin?...

— Yoooooo...

— Ne diye böyle, çamurların içinde yuvarlandın?...

— Aman, ben razıyım öyle yuvarlanmıya...

— Ayakkabıların nerede senin?...

— Ayakkabı falan düşündüğüm yok benim...

— Baksana... Yüzün gözün çamur içinde... Ellerin de kanamış üstelik...

— Aman ona da razıyım.

— Biriyle döğüş mü ettin?...

— Yoooooo...

— Yani hiç bir şikâyetin yok mu?...

— Yoooooo...

— Öyleyse bu halin ne senin, hanım?.. Zabıtayı yarım saattir işgal edip duruyorsun. İnsan kendini çamurların içine atıp da, yerlerde yuvarlanmaz ya... Her halde seni bir döğen oldu. Korkma, doğruyu söyle...

— Döğen filân olmadı evlâdım...

— Öyleyse nedir bu halin?.. Her tarafın yırtılmış. Yüzün çürük içinde, ayağında papucun yok, ellerin kanıyor, hâlâ da «şikâyetim yok» diyorsun.

— Ne diye şikâyet edeyim evlâdım?... Allaha çok şükür, muradıma erdim. Artık Cenâbı Rabbimden belâmı mı istiyeyim?...

— Neymiş muradın senin?... Yarım saattir başında duruyoruz. İnsan, kendi kendini böyle helâk eder mi?...

— Oğlum, benim hiç bir şikâyetim yok. Kimseden de dâvacı değilim...

— İyi ama, bu hale gelmenin sebebi ne, valde?... Bunu zabıtadan saklamak da suç..

— Sakladığım yok ki evlâdım...

— Öyleyse, anlatsana...

— Canım, sen de amma meraklı adammışsın ha... İlle esbabını öğrenmek mi istiyorsun?. Söyliyeyim de öğren bari... Tanzim satışında peynir satılıyormuş diye gazetede okudum. Gelip kuyruğa girdim. Yarım kilo beyaz peynir aldım. Şimdi yüreğin rahat etti mi?..

Polis, kadının yüzüne şaşkın şaşkın bakmıya başladı. Etraftaki meraklılar da şaşırmışlardı. Kız, annesinin yeldirmesini düzeltti. Polis memuru, kalemle kâğıdı cebine koyarken, kendi kendine mırıldanıyordu:

— Bizim ahalimiz böyledir işte... Hem yapar eder, hem de polisin başına dert olur. Böylelerine acımıya hiç gelmez vallahi... Ama kabahat gene bende. Nene lâzım senin merhamet?... Sen, tut zabıt varakanı, şahitlerle beraber sevket savcılığa... Zabıtayı işgalden, yesin bir ay mapusluk, aklı başına gelsin dürzünün... Ama, gel gelelim, bizim insaniyetliğimiz bu işe elvermez... Haydi neyse, benden bulma da, Allahtan bul...

Sonra, hepsini orada bırakıp, homurdanarak dükkândan çıktı, gitti...

Adnan VELİ

 Yazan : ÇİMDİK

AYIN biri oldu. İlk maaşımı aldım.

Muhasebeci,

— Otuz liranız var mı? demişti.

Az kaldı gülecektim. Benden otuz lirayı alacak, üç tane yüz liralık verecekti. Başım deftere eğilmiş, bordroyu imzalarken,

— Yok efendim, dedim.

İki tane yüz liralık, bir tane elli liralık, iki de onluk verdi.

Saat tam beşte daireden çıktım. Ben lisedeyken, bir dişçi, yanında kalfalık yapan bir ardaşım vardı. Birgün bana,

— Paranın hepsini bir cebine koyma, Ceplerine dağıt, Çalınır, kaybolur, sonra parasız kalırsın, demişti.

Bütün iki yüzlük ceketimin sağ iç cebinde, ellilik sol cebimde. İki tane onluk ta pantalon cebimde. Ayrıca bozuk paralarım da var. Arada bir paralarımı yokluyorum. Mendilimi çıkarırken,

— Ya düşse... diye geçti içimden. Düşüverse... Mendili, paranın olmadığı cebime koydum.

Sağda bir apartman var. Kapısında «Kiralık daire» yazıyor. Apartımanın kapısından girdim. Apartımanın geniş bir girişi var. Sağ duvara Kızkulesi'nin resmini yapmışlar. Soldaki duvarda, mermer parmaklıklı bir terastan görünen bir bahçe resmi yapılmış. Kapıcı katının ziline bastım. Yerden bir, iki karış yukarda bir pencere açıldı. Bastığım yerin altından bakan kapıcıya,

— Kiralık daireyi görmek istiyorum, dedim.

Kapıcı merdivenleri çıktı, yanıma geldi.

— Buyrun, dedi.

İkinci katın kapısını açtı:

— Üç oda, bir hol, banyo, mutbak.

— Kirası ne kadar?

— Beş yüz lira...

— Güzel.

Kapıcı,

— Efendim? dedi.

Ben bir daha,

— Güzel, dedim.

Sokağa çıktım. Elimle, ceplerimdeki parayı dışardan yokladım.

Cadde kalabalıktı. Her zaman önünden vitrinine bakarak geçtiğim lokantaya gelince durdum. Bu lokantayı seviyorum. Öbür lokantalar gibi camının arkasına yemekler, tatlılar doldurmuyor. Bir kadife örtü, üstünde de gümüş bir kap, renkli bir şeyelr, çiçek gibi... o kadar.

İçeri girdim. Bu lokantaya ilk girişim. Yemek zamanı değildi. Masalar boştu. Garson,

— Buyrun, dedi.

— Şatobriyan... dedim.

Ben «Chateaubriand» ı bir Fransız yazarı diye bilirdim. Bir de bu isimle yemek olduğunu, üç gün önce bir arkadaşımdan duymuştum.

Bir İngiliz asili bizim lüks otellerden birine gelmiş. Metrdotele,

— Spesiyal ne yemeğiniz var? demiş.

İngilize şatobriyan denilen yemek her neyse onu getirmişler. İngiliz bir lokma almış, alır almaz da,

— Mösyö Jan demek burda... demiş.

İngiliz, yirmi yıl önce Paris'te lüks bir otelde şatobriyanı yemiş. O şatobriyanı Jan adında bir Fransız aşçısı yapmış. Ama ne usta aşçıymış. İngiliz yirmi yıl sonra İstanbulda şatobriyandan bir lokma alınca,

— Bu kadar güzel şatobriyanı ancak Mösyö Jan yapabilir, demiş.

İngilize;

— Yes sir, demişler, Mösyö Jan yaptı, şimdi burada çalışıyor.

Lokantada bana,

— Buyrun! diyen garsona,

— Şatobriyan, dedim.

Garson şaşırdı. Lokantanın sahibi koştu. Ona da,

— Aşçınız yapabilir mi? diye sordum.

— Tabii yapar, dedi, akşama yapar.

— Kaça?

Bu soruma büsbütün şaşırdılar. Belki beni Belediye müfettişi sandılar.

Duvardaki listeye baktım: Etler 5 lira, sebzeler 3 lira, çorba 150 kuruş.

Onlar bana şaşkın şaşkın bakarken şöyle bir ayaküstü hesapladım. Bu lokantada 15 liraya karnımı doyurabilirdim.

Adam,

— Kolay Beyefendi, dedi.

Ben de ona,

— Güzel... dedim.

Lokantadan çıktım. Elli adım gittim gitmedim Râci'yi gördüm.

— Evlendim, dedi.

— Ne zaman? dedim,

— Geçen hafta düğünümüz oldu. Çok paradan çıktım.

— Çok mu, ne kadar?

— Yalnız düğün için beş bin lira gitti. Akşam dokuzdan sabaha kadar.

— Güzel... dedim.

Yürüdüm. Dönüp Râci'ye bak madım. O da şaşırmıştır.

Ceplerimdeki paraları yokladım. Hepsi yerinde 270 liram var, ayrıca da bozuk paralarım.

Uykuda gezer gibi idim. O büyük hana ne zaman, nasıl girdiğimi bilmiyorum. Handaki odalardan birinin kapısı önündeydim. Kapının üstündeki pirinç levha üstündeki yazıdan burasının bir terzi atelyesi olduğunu anladım. İçeri girdim.

— Bir elbise yaptırmak istiyorum, dedim.

Terzi kumaş toplarını önüme döktü. Üç kumaş beğendim,

— Kaça bunlardan bir takım elbise? dedim.

Birinden 400, birinden 450, birinden de 480 liraymış.

— Güzel!.. dedim.

Koridora çıktım. Yandaki kapının üstündeki tabelâda bir asabiye mütehassısının adı vardı. Kapıyı ittim. Beyaz elbiseli bir kadın,

— Randevunuz var mıydı? dedi.

Ben de ona,

— Doktorun vizitası kaça? Dedim.

— Otuz lira, dedi.

— Güzel, dedim.

Dışarda cebimdeki paraları bir daha yokladım. Sokağa çıktım. Lâmbalar yanmıştı. Serin havada yürüdüm. O büyük otelin önüne gelmiştim. Döner kapıdan girdim. Bu otele ilk girişim. Otelin ılık havası hoşuma gitti. Halılara ayakkabılarım gömülüyor. Kocaman bir yer. Elbisesinden otelde çalışanlardan biri olduğu belli olan kıza,

— Kim karışıyor bu otele? dedim, burada kalmak için.

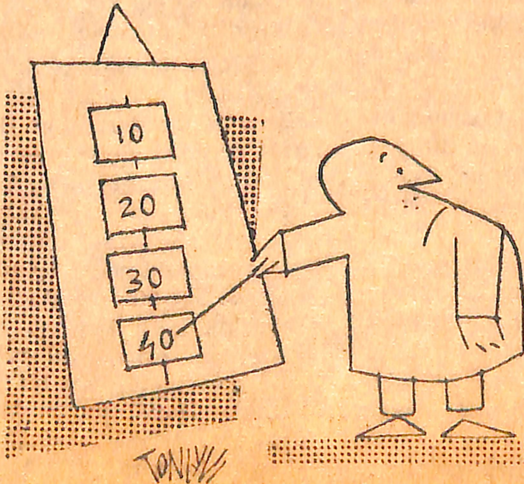
Kız beni bir adama götürdü. Üç yer varmış, elli seksen, yüz on lira...

— Güzel... dedim.

Döndüm. Kapıdan çıktım. Önümde bir kadın vardı. Kadının yanına gidip baktım. Ne güzel kadın... Ama çok güzel. Belki yabancıdır. Belki de artist... Vücudü hele... Manken de olabilir. Kadının önüne geçtim. Sonra geride kaldım.

Elimle ceplerimdeki paraları yokladım. 270 liram var. Bozukluk ta var. Apartımanın kirası 500 lira... Kadın önümde gidiyor. Gördüğüm kadın bacaklarının en güzeli. Ayda beş yüz lira. Benim 270 liram var. Ne demek? Günde on altı lira altmış kuruş. Güzel... Kadının iskarpini bilekten bağlı. Topukları da incecik. 270 liram var. Ben o apartımanı 16 gün, iki saat kiralayabilirim. Benim pa-

Bazı esnaf yine bildiğini okuyor. — Gazeteler —

— 400 !..

— Yahu şu Zaferi ver de bir gece de ben rahat uyuyayım!

ramla 16 gün, iki saat kalabilirim o apartımanda. Güzel...

Kadın caddeye çıktı. Yanına yaklaştım. Sağ yandan baktım. Bittim kadına.

Şatobriyan sorduğum lokantada 15 liraya karnımı doyursam, öğle akşam 30 lira.. Kadının şemsiyesi var. Eldivenleri sarı. Saçları da sarı. Demek ben o lokantada 9 gün yemek yiyebilirim. 270 liram var.

Kadın bir sokağa saptı. Soldan yanaştım. Burnu havaya kalkık, küçücük te... O önden gidiyor. Ara sıra ben öne geçiyorum. Düğün yapmış ya Râci... 5 bin lira vermiş. Kadının beli ne kadar ince. Akşam dokuzdan sabaha kadar 5 bin lira. Hepsi demek on saat. Ben düğün yapsam... 270 liram var benim.

Kadın yokuşa vurdu. Kalçaları... Yağmur çiseliyor. Kadın şemsiyesini açtı. Tekrar caddeye çıktık.

5000 liraya 9 saat düğün yapılırsa, 270 liraya... efendim? Demek düğünün saati, 555 lira 60 kuruşa geliyor. Öyleyse ben 35 dakika düğün yapabilirim. Güzel... 270 liram var.

Kadın geriye döndü. Duraladı. Sonra yürüdü. Parka girdi.

Terzi 400 liraya elbise yapıyor. Ucuzu 400 lira. Çok güzel kadın. Belki de bir memurdur. Ama artist olmalı. Ben o elbisenin hepsini yaptıramam. Tam takım olmaz ama, yarısından çoğunu yaptırırım. Biraz eksik kalır. Ceketin kolları, belki de sırtı olmaz. 270 lira. Kadın merdivenlerden... Tekrar tramvay yoluna çıktı. Üfff... Ne kadın... Göğsü, göğsü... Çok güzel göğsü var. Soldaki yokuşa saptı. Bu yokuş karanlık. Durdu. İskarpin ayağını sıktı galiba...

Asabiye doktorunun vizitası 30 lira. Kadın geri döndü. Belki bir şey unutmuştur. Meydandaki heykele yöneldi. Ben o asabiye mütehassısına tam dokuz kere muayene olabilirim. Güzel... 270 lira yerine 255 liram olsa, sekiz buçuk kere muayene olabilirdim. Muayenenin biri yarıda kalacaktı. Son muayene... Kadın sağdaki sokağa girdi. Şimdi şu kadın... Hiç... Ne büyük otel...

Kadın arkasına döndü. Otelin bir gecesi 50 lira, Tastamam, beş gece, bir de 20 liram artıyor. Beş geceden birazcık çok. O çok olanı garsona veririm. Benim yerime garson yatsın. 5 gece bir de on saat... 270 liram var.

Kadın durdu. Geriye döndü. Yürümüyor. Öylece durdu. Ben de durdum. Kadın bana doğru yürüyor. Geldi, karşımda durdu. Bana bakıyor kadın.

— Ayol, bir şey söylesene! dedi.

Ne diyeyim bilmem ki... Sustum tabii...

— Sen dilini mi yuttun? Dedi.

Bir elbiseden biraz eksik olur. Sekiz buçuk muayene olurum.

Kadın,

— Bir şey söylesene be! diye bağırdı.

Elimle cebimdeki paraları yokladım. Beş gece kalabilirim otelde. Beş gece, bir kaç saat...

Kadın,

— Sağır mu bu herif? diye söylendi.

Yağmur hızlandı. Sokak lâmbasında yağmurun iplikleri daha çok belli oluyor. Köşeden bir köpek çıktı. Tin tin tin geldi, yanımızda durdu. Üç kişi olduk.

Kadın,

— Deli mi yoksa... diye söylendi.

Köpek kuyruğunu sallamaya başladı. Ben de 35 dakikalık bir düğün yapabilirim. Yahut düğün yapmam da 9 gün öğle akşam yemek yerim. Apartıman katını kiralarım, 16 gün... Canım ne isterse...

Kadın,

— Peki, ne diye iki saattir beni takip ediyorsun? dedi.

Yağmur hızlandı. Elimle dışardan ceplerimi yokladım. Kadın,

— Tuuu!... diye suratıma tükürdü. Döndü, gitti. Köpek de biraz kadının arkasından gitti. Sonra elektrik direğinin dibinde durdu, arka ayağının birini kaldırdı.

Elimle ceplerimi dışardan yokladım.

ÇİMDİK

Bütçe müzakereleri

OKUL Aile BİRLİĞİ

★ Yazan: AKBABACI ★

Bu Okul - Aile Birliği toplantısına gitmem gerekli mi, değil mi, hiç bilmiyordum. Söyleyecek bir sözüm yok. Olsa da kalabalıkta hiç konuşamam.

Toplanıya geç kalmışım. Ben okula gittiğim zaman öğretmenlerle, öğrencilerin büyükleri salonda konuşmaya başlamışlardı.

Salonun kapısını açıp içeriye adımımı yeni atmıştım, ayakta bir kadın, yumruğunu sıkarak,

— Geç kalıyorlar efendim, geç kalıyorlar!.. diye bağırdı.

Utancımdan kulaklarıma kadar kızarmıştım.

— Yolların durumu... Dolmuş bulunmuyor... Otobüs yok... diye kekeledim.

Ayaktaki kır saçlı kadın,

— Bütün bunlar idareyi ilgilendirmez, dedi.

Acaba hangi idareden söz ediyor, Tramvay İdaresi mi, Otobüs İdaresi mi?

Kadın,

— Okul İdaresinin şikâyetlerinden en büyüğü, öğrencilerin okula geç gelmeleridir, dedi. Do kuzda ders başladığına göre...

Oturduğu yerden bir kadın,

— Asıl siz, dedi, kız çocuklarına ipek çorap giymesini yasak etmelisiniz. Arkadaşları ipek çorap giyiyor, diye kızım da giymek istiyor. Çocuklarımıza değil, kadınlara bile yasak etmeli ipek çorabı...

Gözüm, bunları söyleyen kadının bacaklarına gitti.

— Ben de Hanımefendinin düşüncesine katılıyorum, dedim.

Kadının bacakları, gördüğüm kadın bacaklarının en çirkiniydi. Bacaklar kuyu çengeli gibi eğri olduktan başka, ayak bilekleri diz kapağından daha kalındı. Bacağının şiş şiş mavi varis damlarları çorabının dışından belli oluyordu.

Gözlerim kadının bacaklarında,

— Okula giden bütün kızlarımız siyah, kalın çorap giymelidirler, dedim.

Buraya gelirken hiç konuşmak niyetinde değilken, neden birden çorap konusuna girdiğimi bilmiyordum.

Öğrencilerden birinin babası olduğunu sandığım bir bay yerinden fırladı.

— Çoraptan önce konuşacak önemli şeylerimiz var, diye bağırdı, çorap meselesi solda sıfır kalır. İlk önce yabancı dil işini konuşmalıyız. Bana kalırsa, bütün dersler Almanca okutulmalıdır. Ben uzun zaman Almanya'da bulundum. Orada da çocuklar bütün dersleri Almanca okuyorlar.

Toplantıya geç gelmenin utancından kurtulmak için,

— Ben Almanya'da bulunmadım ama, ben de derslerin Almanca okutulması düşüncesinde beraberim, dedim. Neden, derseniz, çüknü dünyadaki bütün ilerleme, teknik, her şey, Almanların sayesinde oluyor. Alman çocukları dersleri Almanca okumasalardı...

Gözlüklü bir bay,

— Efendim, dedi, bu, konumuzun dışındadır. Hangi yabancı dilin öğretileceği, Bakanlığa kalmış bir iş. Bununla beraber okulumuzda Almanca öğretimi de var. Biz burada daha çok, velilerle okul idaresi arasında bir işbirliği... ...

Almanca üzerine konuşan adam,

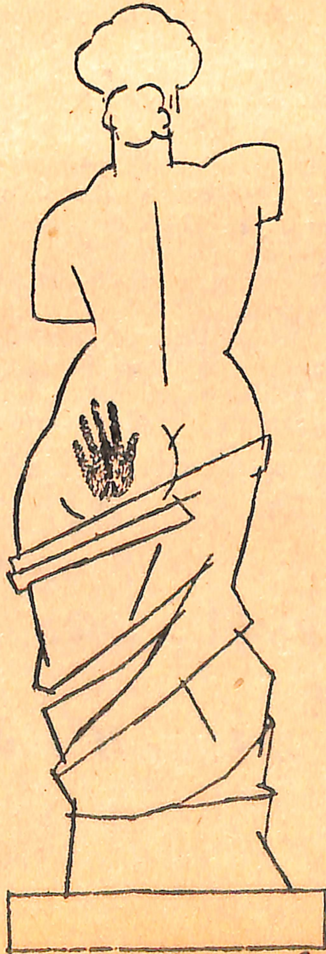
— Haftada kaç saat Almanca dersi var? diye sordu.

Gözlüklü adam,

— Her sınıfta değişir, dedi. İlk sınıfta altı, yedinci sınıfta sekiz saat...

— Az... diye adam bağırdı.

Ben de,

— Az, diye bağırdım.

Yaşlı bir erkek,

— Siz, dedi, önce çocuklara şu futbolu yasak edin. Papuç yetiştiremiyoruz. Her ay bir papuç eskitiyorlar.

Saçları kırlaşmış kadın,

— Bizim kızlarımız futbol oynamazlar, dedi.

Yaşlı adam,

— Oğlanlar oynuyor, dedi.

— Biz erkek çocuklarına karışmayız. Burası kız okulu...

— Kız okulu mu?.. Yahu burası Maçka Sultanisi değil mi?

— Beyefendi, yanılıyorsunuz... Maçka neresi, Horhor neresi... Burası Horhor Kız Orta Okulu...

— Haaa... Küçük torunumun gittiği mektep. Ben şey sandım. Her neyse, kız olsun, oğlan olsun, şu futbolu yasak edin bir. Sonra da, çocuklarımız günden güne bizim eski geleneklerimizden...

Kadın öğretmen,

— Bütün bunların başı çocukların okula devamsızlığıdır, dedi, anneler, babalar bu hususta daha dikkatli olmalıdırlar.

Yanımda oturan bir genç adam yavaşça bana,

— Müsamere ne zaman? diye sordu.

— Bilmiyorum, dedim. Müdür beye sorun.

— Müdür hangisidir?

— Burada müdüre benzeyen üç kişi var... Hangisi bilmem.

Adam, müdür diye gözüne kestirdiği birine,

— Müdür Bey, müsamere ne zaman başlıyacak? diye sordu.

Kendisine sorulan adam,

— Kim müdür bey? diye etrafına bakındı.

Gözlüklü kadın,

— Müdür bey, hasta, bu toplantıya katılmadı, dedi.

Yanımdaki adam, gözlüklü kadına,

— Müsamere ne zaman? diye sordu;

Kadın,

— Ne müsameresi? dedi.

Yanımdaki adam utanarak yerine oturdu. Bana,

— İşte bakın beyim, dedi. Ben eve gidnce o kızın pestilini çıkarmaz mıyım? Bir güzel dayağı hak etmedi mi?

— Meseleyi bilmediğimden size hiç bir şey söyliyemem, dedim.

— Benim kız, baba bugün okulda müsamere var, diye beni kandırmış. Gördünüz mü beyim? Bir de üstelik ben de harmandalı oynıyacağım, dedi. Annesi gebe olduğundan gelemedi. Ben, bizim kız harman dalı oynıyacak diye koştum, geldim.

Bütün bu konuşmalar sırasında, kız öğrencilerin kalın siyah çorap giymelerini isteyen kadın, başkalarını da kendi düşüncesine çekmek için, sağına soluna kalın çorap propagandası yapıyordu. Derslerin Almanca okutulmasını isteyen de, etrakındakilere Almanya'daki hayatını anlatıyordu.

Solumdaki genç adam,

— Affedersiniz, dedi, demin den beri neler konuşulduğunu bir türlü anlayamıyorum.

Ben de adama kısaca, bu toplantıda çarpışan düşünceleri özetledim:

— Şu ihtiyar adam, çocuklara futbolun yasak edilmesini, geleneklerimize göre terbiye verilmesini istiyor. Bu kadın öğretmen de çocukların okula geç gelmelerinden, devamsızlıkarından şikâyetçi. Şu kadın da...

Adam,

— Ben şurdan çıkabilsem... dedi.

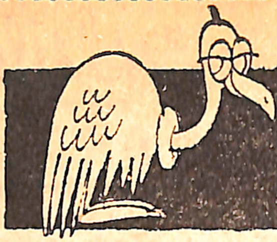
— Neden? dedim.

— Yalnış gelmişim. Ben buraya sendika toplantısı var, diye geldim. Arkadaşlar bana burasını tarif etmişlerdi. İyi ki söz almadım. Yoksa grev hürriyeti, diye başlıyacaktım.

Kır saçlı kadın ayağa kalktı,

Yazısız!

Lokman:

Meşhur hekimin adı. Merhum galiba hastalarını ilâç yerine genç ve güzel kadınlarla tedavi edermiş. Bundan dolayı «Lokman Hekimin ye dediği ilâç» sözü meşhurdur.

Bundan başka, Lokman Hekimin ilâçlarından bir de «Lokman ruhu» vardır ki o da suya bir kaç damlâ damlâtıp içilince, yahut koklanınca insana ferahlık verir.

Bir halk mânisi:
Kız, kapını bana aç,
Yüreğim sana muhtaç,
Sordum Lokman Hekime,
Dedi ki: Odur ilâç!

LÂLA:

Erkek dadı. Ekserisi Haremağası olurdu. Eski Osmanlı ricalinin çocuklarını lâlalar mektebe götürür, lâlalar gezdirirdi. İçlerinde politikaya karışanlar, paşalığa yükselenler vardır.

Bir harp esnasında düşmanın sınırları aştığını duyarak, üzgün üzgün pencereden karşı dağlara bakan hükümdara, lâlası sorar:

— Padişahım, bütün bu dağlar senin mi?..

— Evet lâla...

— Ne üzülüyorsun öyleyse a velinimetim?. Düşman buraya gelinceye kadar aylar ister!

Hükümdar, hazin bir tebessümle iç çeker:

— Ah Yarabbi, şu lâlamın aklını bana ver de, bir gececik rahat uyuyayım!..

LİMON:

Narenciye cinsindendir. Kokusu iç açar, ağız sulandırır. Zeytinyağlı yemeklerin çoğuna, salataya sıkılır. Su ile, şekerle karıştırıp limonata yaparlar. Dondurması, peltesi olur. Bazı ekşi huylu insanlar için «limoni» derler. Limonun da insanlar gibi hem erkeği vardır, hem dişisi. Yalnız, tam insanların aksine, limonun sulusu makbuldür.

Bir limon fıkrası:

Eski Balıkpazarında, ayak üstü limon satan bir Yahudiye, defterdarlık kâtiplerinden bir ihtiyar yaklaşır:

— Kaça limonlar bezirgân?

— Uçu bir çeyrek...

Vur aşağı, tut yukarı ,birer kuruştan pazarlığı keserler...

Müşteri, sulularını seçmek için, işportadaki limonları birer birer mıncıklamaya başlar.., Sabrı tükenen Yahudi sorar:

— Ne sıkıyorsun be?

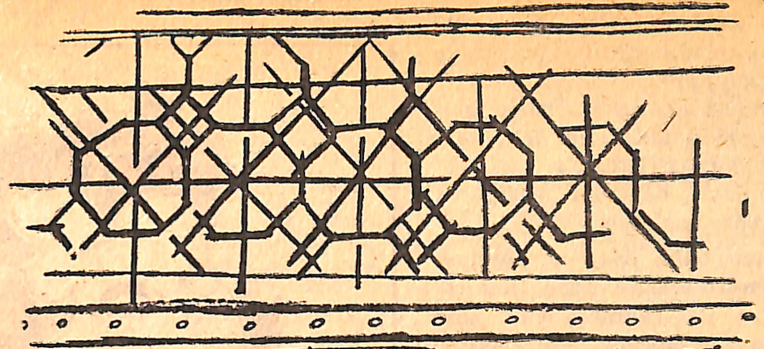
— Dişisini arıyorum...

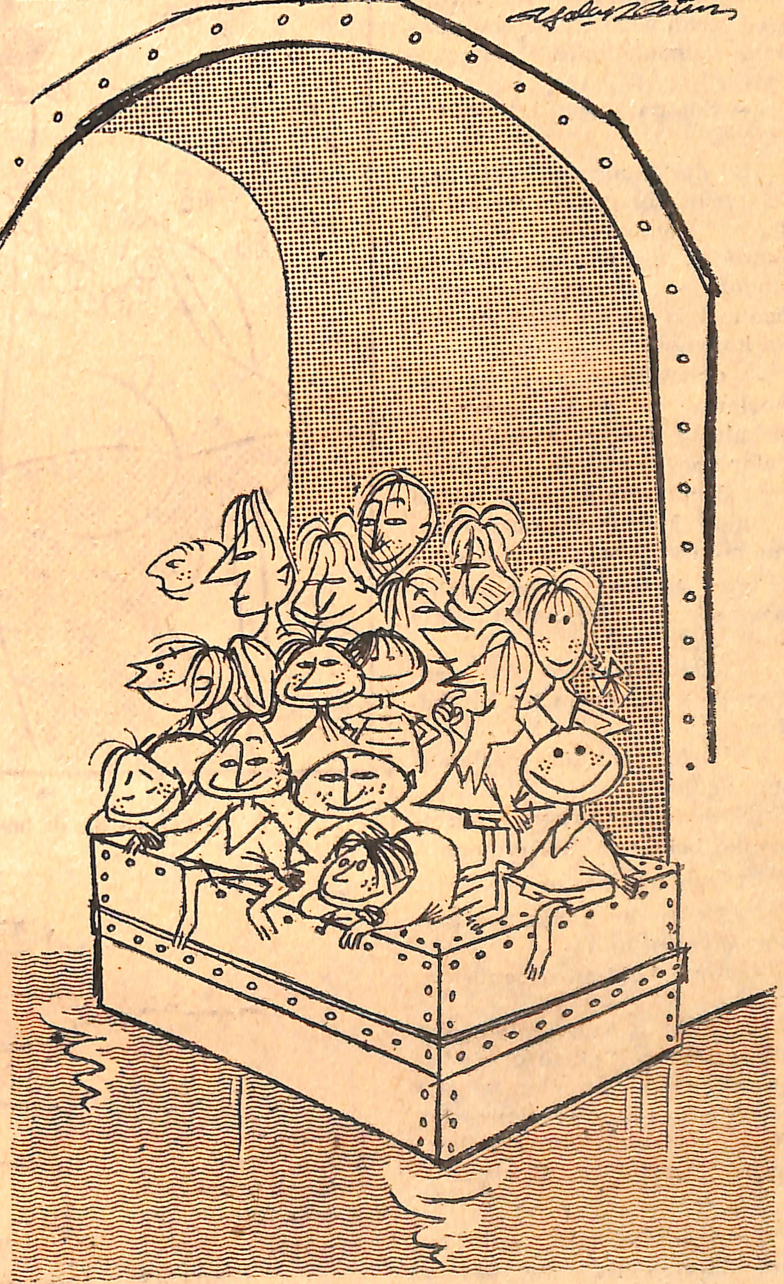
Salamonun gözleri hayretle açılır:

— Evlenecek misin?..

LOP :

Etin kemiksiz tarafına derler. Suda haşlanmış yumurtanın adı da hazırloptur. Bir de bükmenin daha yumuşak okunanı vardır ki, «lüp» dür. Manasını bizim gibi hayatında bir kerecek olsun lüpe konmamış olanlar bilmez. Türkçede bunun mütehassıslarına «lüpcü» denir. İftar sofrasından aday listesine kadar her yerde bulunurlar!

Kimsesiz çocuklar bir çatı altında toplanacak (Gazeteler)

— Efendim, dedi, fakir öğrencilerimiz var. Okulumuzdaki altı yüz yetmiş çocuğumuzdan hemen yarıya yakını ders kitaplarını bile alamıyacak durumdadır. Hiç olmazsa, yüz çocuğa öğle yemekleri vermek istiyoruz. Bunun için yardımlarınızı...

Bir kadın hemen fırladı,

— Her Allahın günü yardım, dedi. Bizim kız, her gün yardım parası istiyor. «Vermezseniz okula gitmem. Arkadaşlarıma karşı mahcup oluyorum» diyor. Bu yardım paraları ne oluyor, öğrenebilir miyiz? Her gün yardım olmaz ki... Şu işi bir aylıya bağlıyalım da hesabımızı, kitabımızı bilelim.

Ben atıldım:

— Çok doğru...

Kır saçlı kadın kıpkırmızı oldu. Yardım paralarının hesabını soran kadına,

— Sizin çocuğunuzun adı ne? diye sordu.

— Gülten Yaşoba.

Kır saçlı kadın,

— Hımm, dedi, 3 B. 141 Gülten Yaşoba... Kızınız okullar açıldığı zaman bir hafta okula geldi. Ondan sonra hiç gelmedi. Biz de size mektupla bunu bildirdik.

Kadın,

— Yâni ben yalan mı söylüyorum, dedi, kız hergün benden yardım parası alıyor.

Sonra yanındaki kadına,

— Eve de gelmiyor kardeş, dedi, bu kız nereye gidiyor? Babasından ayrıldım. Kız babasının yanında...

Salonda otuz kizi kadar vardık. Herkes kendi kendine, ama yüksek sesle konuşuyor, kendi düşüncesini savunuyordu.

Kır saçlı kadın,

— Anlaşılmıyor efendim, dedi, konuşmak isteyenler lûtfen sırayla konuşsunlar.

Hepimiz ellerimizi havaya kaldırıp söz istedik. İlk söz alan yaşlı adam oldu.

— Muhterem Muallime Hanımlar, Muallim Beyler, diye söze başladı, ondan sonra da futbolun çocukların ahlâkını nasıl bozduğunu, ilk defa Yezit'lerin Hazret-i Hüseyin'i şehit ederek, başı ile top oynadıklarını, bu oyunun o zamandan kaldığını, top oynamanın günah olduğunu anlattı.

Konuşma o kadar uzun sürdü ki, hepimiz,

— Biz de konuşacağız, diye bağırdık.

Sırası gelenlerden biri, hâli vakti yerinde olanların, çocuklarının sefertasına iki kişilik yemek koymalarını öne sürdü. Oradan hayat pahalılığına, iyi yağ bulunmadığına, derken kömür sıkıntısına geçti.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Adamı bir türlü susturamıyorduk. Zorla oturttuk, ama yine susturamadık. Oturduğu yerden konuşuyordu.

Konuşma sırasının bana gelmiyeceğini anladığım için kendiliğimden fırladım,

— Sayın bayanlar, baylar... diye söze başladım.

Ama daha önce ne söyliyeceğimi bilmediğimden, konuşmamın ilgi çekmesi için söze Nasrettin Hocanın bir fıkrası ile başladım. Fıkranın sonu aklıma gelmediğinden yarı yerde,

— Sonunu hepiniz bilirsiniz, dedim.

Hiç duralamaya gelmez. Başka birine söz sırasını verebilirlerdi. Demindenberi hep okul idaresine muhalif durumda olduğumdan öğretmenler, kızıp benim kızı sınıfta bırakırlar diye korktum.

— Çocuklarımız sınıf geçemiyorlarsa, bütün suç anaların, babaların, dedim. Anneler, babalar çocuklariyle ilgilenmiyorlar. Çocuklarının hangi okula gittiğini, kaçıncı sınıfta olduğunu bilmeyen babalar bile var.

İyice coştum. Öğretmenler beni sık sık alkışladılar. Kır saçlı kadın,

— Geç oldu, dedi, konuşmamızı gelecek toplantıya bırakalım.

— Daha yeni söze başlamıştım, dedim.

Okuldan ayrılırken, öğretmenler bana teşekkür ettiler.

Eve gidince karım,

— Neden bu kadar geç kaldın? diye sordu.

Saatime baktım, gecenin onu...

— Okul - Aile toplantısına gittim, dedim. Çok güzel bir konuşma yaptım. Anneler, babalar çocuklariyle hiç ilgilenmiyorlar. Sonra çocuklar sınıfta kalınca suçu öğretmenlere itiyorlar.

Kızım,

— Aşkolsun baba, dedi, bütün öğretmenler, yine babanız gelmedi mi, diye sordular. Neden toplantıya gelmedin?

— Geldim ya kızım, dedim, hattâ konuştum bile...

Kız,

— Gelmedin, dedi.

— Sen Horhor Kız Orta Okulunda değil misin?

Kızım,

— Aman babaaa, dedi, ben Bayezit Lisesi'nin son sınıfındayım.

Annesi,

— Aaa, dedi, kız sen üniversiteye gitmiyor musun?

Kızımı,

— Terbiyesiz! diye payladım, insan annesine babasına bu kadar zamandır hangi okula gittiğini, kaçıncı sınıfta olduğunu söylemez mi? Bu zamanın çocuklarında anneye babaya saygı diye hiç bir şey kalmamış.

AKBABACI

Amerika da Sputnik tecrübelerine başladı! — Gazeteler —

Erkek — Biz de başlıyalım mı hamfendi?

Bu yıl toprak mahsullerinden gelir vergisi alınacak! (Gazeteler)

Toprak ağası — Geçim zorlaşıyor... Çaresiz, Gadillahlardan bir gaçını garaja çektireceem..

Şakalar

Kadın ve sır!

Bir sosyete meyhanesinin açılışı töreninde bulunan bir gruba, kadınların sır saklamak husussundaki zaaflarından bahsediyorlardı.

Dedikodu yazarlarından bir bayan lâfa karıştı:

— Yirmi iki yaşıma girdiğim gündenberi hakiki yaşımı kimseye açmadım, dedi.

Orada bulunan erkeklerden biri:

— Elbet bir gün gelir o sırrı da fâş edersiniz, mukabelesinde bulundu.

Dedikodu yazarı, o gece için sarıya boyadığı başını salladı:

— Neden açıklayacak mışım?.. dedi, bu sırrı on beş sene sakladığım gibi ölünceye kadar da kimseye açmıyacağım!..

※

İkisinden biri...

Doktor, yaşlı ayyaşı muayene ettikten sonra:

— İkisinden biri, dedi, ya içkiyi bırakırsın veya gözlerinin görmiyecek hale gelmesine razı olursun...

İhtiyar, omuzlarını silkti:

— İlâhi doktor bey, benim gibi bir ihtiyarın dünyada ne göreceği kaldı artık!..

※

Kadın korkusu!

Orta yaşlı, mazlum tavırlı adam, bir saatten fazladır, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında bekliyordu. Yanından geçen bir polisi durdurttu:

— Polis efendi, sizden bir ricam var.

— Buyurun.

— Karım kendisini burada beklememi söyledi. Bir saatten fazla zaman geçti, hâlâ meydanda yok...

— Peki, ne yapmamı istiyorsunuz?..

— Korkuyorum, ben buradan gittikten sonra o gelip, beni bulamazsa...

— Eee!

— Bizim hanım da bani çok sinirli ve çok zalim!.. Hem...

— Kısa kesin, ne istiyorsunuz?.

— Beni buradan atın...

— Sebep?

— Buradan mecburi olarak ayrılmak istiyorum, anladınız mı?

※

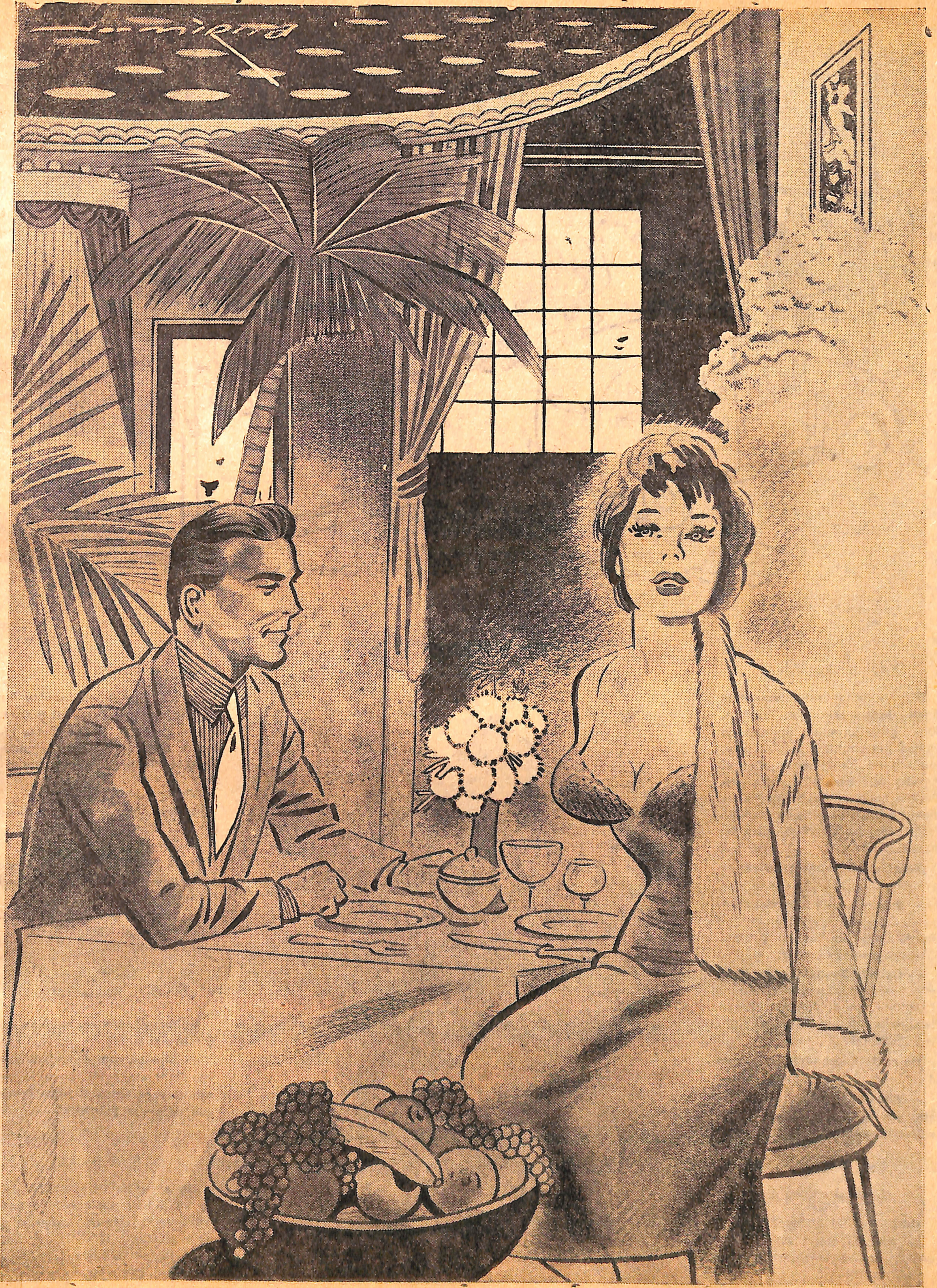
İsabet!

Hemşire, hastaya bardağı uzatarak:

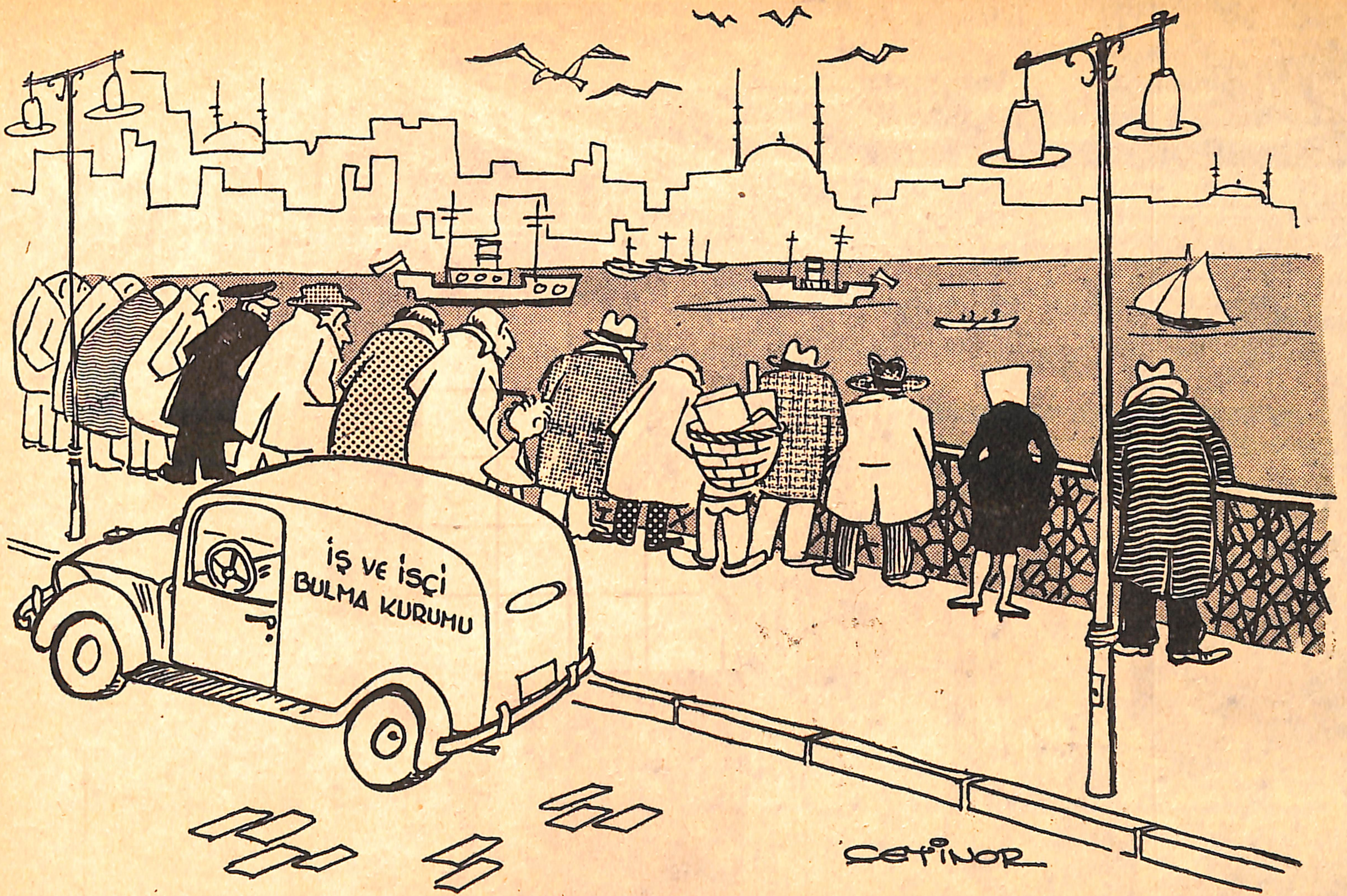
— Kolayca içebilmeniz için hind yağına Koka - Kola karıştırdık, dedi.

Hastanın dudaklarında memnuniyetini ifade eden bir gülmseme belirdi:

— Çok iyi ettiniz, dedi, Koka-Kola'nın tadı benim de hiç hoşuma gitmez!..

— Dün gece neredeydin?
— Yatakta...
— Vah, vah, bilseydim ben de gelirdim!..

Yazısız!

Yağmur kaçakları!

Diğer bütün âzalar nazarında onlar «başbelâsı» idiler. Zira kulübe gelip karşılıklı oturdukları zaman konuştukları yegâne mevzu; bonolar, ticarî muameleler alışveriş yani para idi. Başka şeyden bahsettikleri işitilmemişti. Fakat günlerden bir gün oradakilerin hepsinin hayretini çeken bir mükâleme işitildi.

Yasef, dostu Samuel'e şöyle diyordu:

— Azizim bugün umumî kütüphaneye şöyle bir uğradım ve Dante'nin Cehennemini okudum. Ne muazzam muharrir.

— Öyledir Dostum. Ben de bu gün San'at müzesine gittim ve Leonardo'nun tablolarını seyrettim. Ne muhteşem şeyler, ne renkler. Değil mi?

Bu suale Yasef şöyle cevap verdi:

— Bana bak Samuel! Galiba bu gün sen de benim gibi yağmura yakalandın ha!

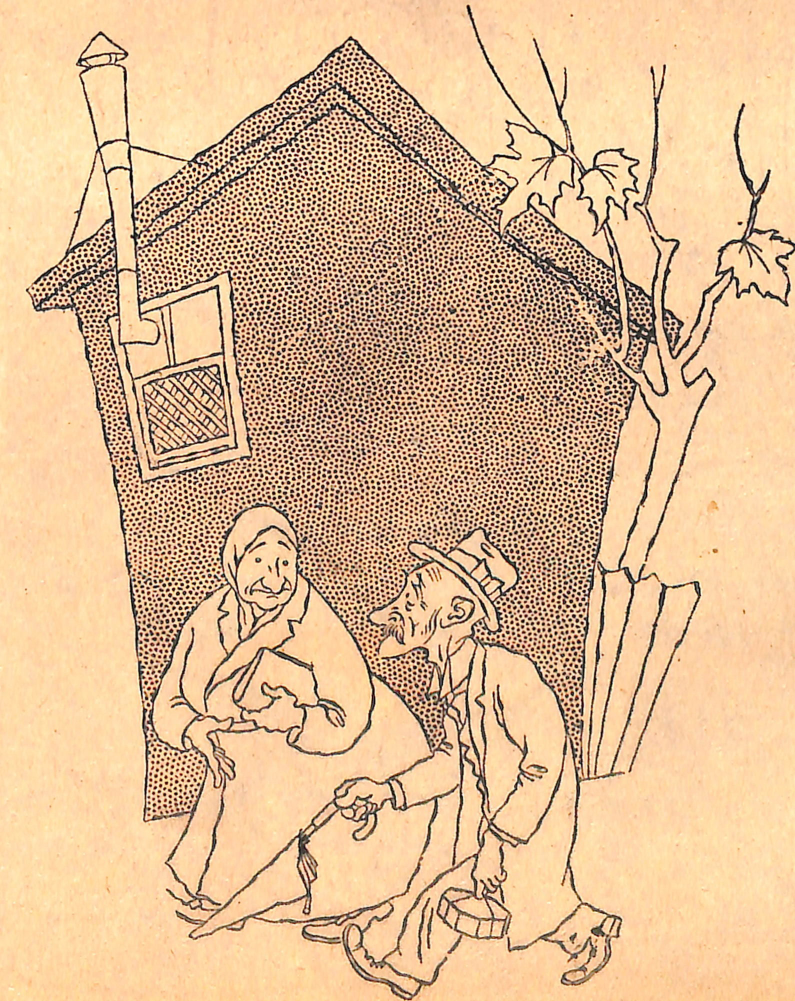

Tembel kocalar!

İki evli kadın dertleşiyordu:

— Bizimki çok tenbel kardeş, düşün, yıkadığı tabakları bile ben kuruluyorum!..

— Bizimki daha beter, yemeği pişirir, sofrayı kurar, ekmeği de bana kestirir...

— Acaba doğum hediyesi ne götürsem?..
— Ben bir kutu kömür götürüyorum. Sen de istersen bir şişe su götür!

Pardon!

Rakıya yapılan son zamdan bir kaç gün evveldi. Ertuğrul Şevket, o gece bir hayli içmişti. Yolda giderken birdenbire karşısına çıkan bir ağacı, adam sanarak, başını eğdi:

— Affedersiniz efendim!

Bir kaç adım daha attı. Gene bir ağaçla burun buruna geldi:

— Ooo pardon!.

Biraz sonra bir üçüncü ağaca toslayınca, kaldırımın kenarına çöktü ve:

— Şu kalabalık geçsin de öyle yoluma devam edeyim bari!..

Diye mırıdandı..

Boya meselesi!..

Ressam Z. soyunmakta olan model kıza:

— Rica ederim, dedi, sıkılganlığı bırakınız, tabiî renklerle resminizi yapacağım. Kırmızı boyam çok az, sonra yetişmez!...

Sarhoşluk!

Bir ayağı asfalt yolda, bir ayağı yaya kaldırımda olduğu halde yürüyen sarhoşun karşısına bir polis dikilir:

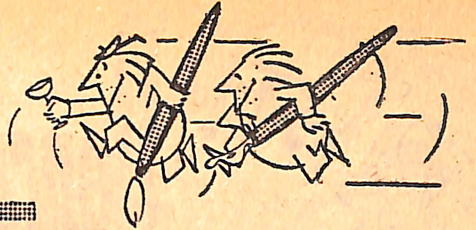
— Bu ne sarhoşluk!..

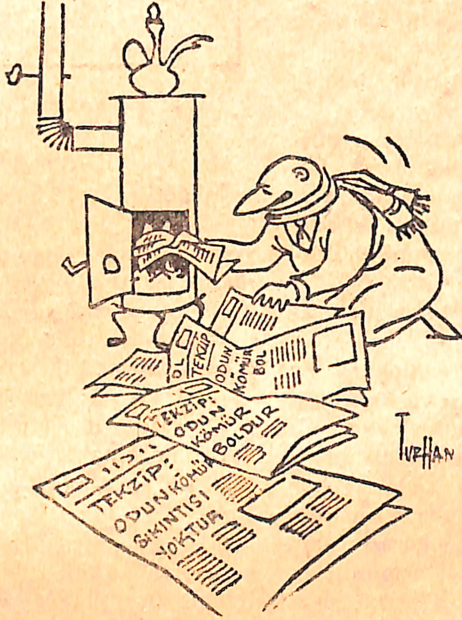
Sarhoş, geniş bir nefes alır:

— Hey Allah senden razı olsun, ben de ayağımın topalladığını zannediyordum...

Kokteyl

Yazısız! (Milliyet)

Eski Türk Mizahından:

NİŞAN YÜZÜĞÜ!

Gümrük komisyoncusu Mişonaçi, tanıdıklarından kuyumcu Hıntıryan'ın Kapalıçarşıdaki küçük dükkânına girdi:

— Bonjur Mösyö Hıntıryan...

— Öyle olsun.. Buyur!

— Yok, surat etme be... Kahve içmeye diyil, aliş virişe yeldim... Nişanlaniyorum da...

Bu müjde üzerine, kuyumcu tabakayı açıp bir sigara uzattı.

Yarım saat süren sıkı bir pazarlıktan sonra anlaştılar. Yüzük mahfazaya kondu, iyice bir kâğıda sarıldı ve Mişonaçi ıslıkla hafif bir türkü çağırarak sevgili Rebekası'nın yolunu tuttu!

Rebeka, onun geldiğini zili çalışından anlar, hiç bekletmezdi. Ama o gün, nedense kapı geç açıldı.

Bir durgunluk vardı nişanlısında. Mişonaçi merakla sordu:

— Nen var sevgilim?.. Hasta misin?..

— Hayir!

— Sinemada mi yitmek istiyorsun?

— Hayir!..

Sonra, ellerini yüzüne kapadı, ağlayarak:

— Babam, dedi, beni başkasinda veriyor...

— Neden?..

— Daha zingin, daha kebar familyadenmiş...

Mionaçi, elinde tuttuğu yüzük mahfazasını telâşla cebine koyarak yerinden fırladı:

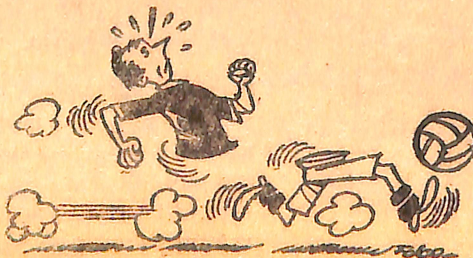
— Çabuk bana o hirifin adini soylem Adrisini ver...

— Oldurecek misin Mişon?..

Mişonaçi uzun, acı bir kahkaha attı:

— Yok be... Yidip nişan yüzüğini satayim!..

Reşat Nuri Güntekin

Süratli futbolcu! (İtalyan)

LDF aramızda

İstimlâk bedelleri

İstanbul, (Anadolu Ajansı) — Şehrimizde evi istimlâk edilip de, Belediyeden paralarını almamış vatandaşlara kolaylık olmak üzere Çemberlitaşta, Belediye Fen İşleri dairesinde hususi bir büro kurulmuş ve dünden itibaren faaliyete geçmiştir. İstimlâk bedelini almak için bu büroya müracaat eden vatandaşların göz yaşını silmek üzere, ellerinde pamuk ve yumuşacık tülbent bulunan, son derece şefkatli sekiz memur, dünden itibaren müracaatları karşılamaya başlamıştır. Adnan VELİ

Çölde trafik!
— Bu işaret develerden sakınınız demektir.

BORÇLU...

☆ Borçlü ölmez, benzi sararır derler. Öyle borçlular vardır ki, ölmez, benzi de sararmaz, alacaklıyı öldürür!

Elbette!

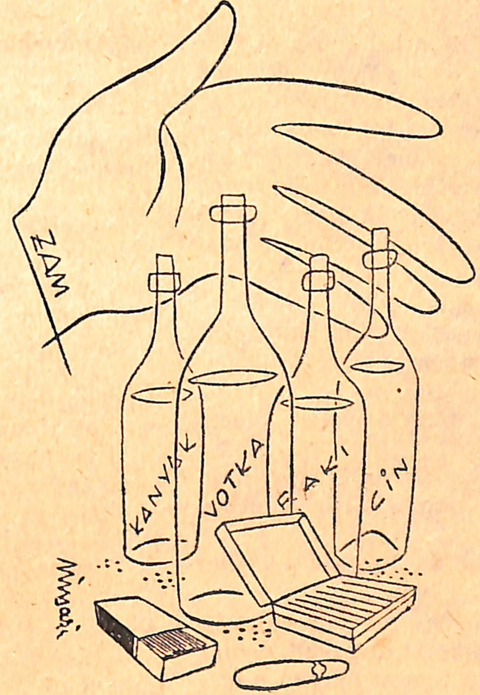
Genç kadın kocasına:

— Ah sevgilim, dedi, beni affedecek misin? Bugün sana hissettirmeden 100 lira borç yaptım...

Kocanın cevabı şöyle oldu:

— Elbette! Tabii o borcu yine bana hissettirmeden ödersin...

Cemil Cahit CEM (Havadis)

Tek el!

Tehdit!

İki güzel daktilo konuşuyorlar:

— Nasıl, patron yine eskisi gibi seni sıkıştırıyor mu?

— Hayır, artık gözü yıldı!

— Ne yaptın?

— Eğer devam ederseniz sizinle evlenirim, diye tehdit ettim!

— İtalyan mizahından —

BİLMECELER

— İnsan, hangi vasıta ile arkasına bakıp önünü görür?

— Tarih!

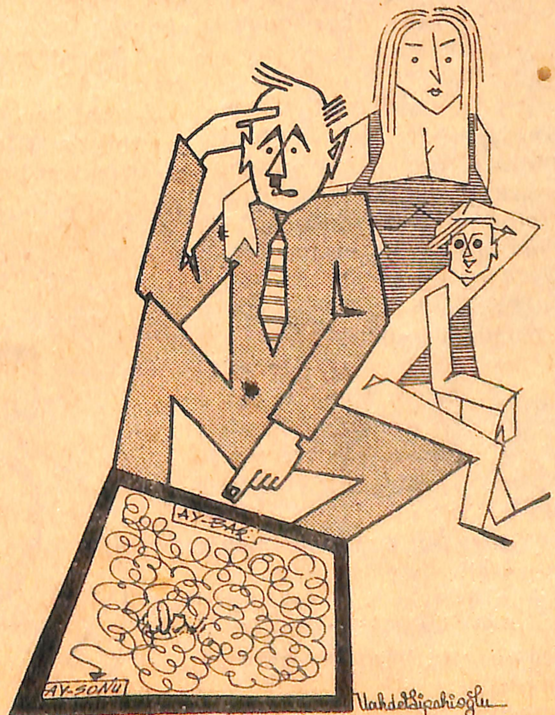

— En usta yankesici kimdir?

— Aşk!

İnsanlar hep doğru konuşsalar söyliyecek lâf bulamazlar.

Zamane Bilmecesi

SEN Hancı BEN Yolcu

Amerikan Mizahından

ATIMA atladığım gibi Fulton'un yolunu tuttum. Washington'a yaklaşırken Red River'den bir kaç kilometre uzakta bulunan Kara Ayı hanına uğradım. Hancı korkunç bir kumkuma idi. Her şeyi öğrenmek istiyordu. Onunla aramızda şöyle bir konuşma geçti. Önce bana:

— Merhaba bayım, adınızı pek çıkaramadım, dedi.

Ben de ona:

— Adımın o kadar önemi yok, dedim.

— Ama gözüm ısırıyor, ben sizi bir yerden görmüş olacağım.

— Olabilir. Ben sık sık her yeri gezen dolaşan biriyim.

— Evet, yüzde yüz sizi gördüm, yalnız adınızı unutmuşum.

— Hiç tanımadığınız, bilmediğiniz bir kimsenin adını unutmuş olmanız, doğrusu çok şaşılacak şey...

— Gerçekten de öyle. İnanın ki bende unutmak diye bir şey yoktur. Bir gördüğümü hemen şıp diye bellerim. Hanıma bir kere bile uğrayanları artık hiç unutmam.

— Ne yapalım!.. diye bağırdım. Ama o bir yandan soluk almadan boyuna soruyordu:

— Anladığıma göre batıya doğru yolculuk?

— Bayım, istediğiniz gibi uydurabilirsiniz. Ama çizmeden yukarı çıkmağa başladınız. Beni tedirgin etmeniz hiç doğru değil.

— Ah bayım, hiç böyle bir şey yaptığım yok. Ben size başka bir şey sormak istiyordum. Sizi tedirgin etmek aklımdan bile geçmez. Bundan önce de batıya gittiğinizi sanmıştım da...

— Peki, tut ki batıya gittim, bundan ne çıkar?

— Elbette bir şey çıkmaz, ben yalnız, batıya gitmekle çok iyi yaptığınızı söyliyecektim size. Bir de oraları için bir şeyler bilmeniz gereklidir, diyecektim.

— Yahu, hiç bir şey bilmek istemiyorum diye bağırdım.

Bunun üzerine önce susmağa yüz tutan işkenceci, sonra daha da utanmazlaşarak sormağa başladı:

— Her halde evlisiniz beyefendi?

— Nasıl istersen öyle al, beni ilgilendirmez bu...

— Bence evlilik, mutlu bir yaşama için gereklidir. Siz bu düşüncede değil misiniz beyefendi?

— Olabilir.

— Böyle bir sonunca dayanmak için nelere dayandığınızı bilemiyorum.

— Ben de bilmiyorum.

— Ben de ortada hiç bir sebep olmadığını biliyordum beyefendi, yalnız iyi kestirebildim mi diye düşündüm de; hepsi işte bu kadar... Her halde tam benim yaşımda olmalısınız. Bildim mi beyefendi?

— Eh şöyle böyle...

— Sormam kabalık olmazsa, adınızı bağışlar mısınız?

— Eh, az buz kaba sayılmazsınız hani!

Ben böyle sert konuştukça herifçioğlu biraz kekeliyor, ama biraz sonra yeniden toparlanarak saldırıyor:

— Vah vah... Size karşı... Ne haddim benim... Ben... ben... kaba davranışları hiç sevmem. Terbiyeli bir kişiyim. Başkalarına karşı da terbiyemi elden bırakmam.

— Ama sizin terbiye anlayışınız şaşılacak bir şey...

— Doğru... Ben her işi kendi ölçülerime vururum. Sonrabilir miyim beyefendi, bir kanun adamı mısınız, çiftçi misiniz, yoksa fabrika mı işletiyorsunuz?

— Eh, aşağı yukarı dediğiniz gibi...

— Ah, ben de öyle içimden geçirmiştim. Böyle olduğuna iyice güveniyordum. Bu işler gerçekten para getirir bu zamanda...

— İyi kardeşim, iyi! Yeter!.. diye bağırdım.

Onun direnişi beni şaşırtmıştı. Basbayağı afallamıştım. Soluk almadan boyuna soruyordu:

— Nasıl «tahvilât ve esham» üzerine oynuyor musunuz? Borsa oyunları?

— Bunu bilmek bir işinize yarar mı?

— Yok a beyefendiciğim, ne gezer, yok... Ben başkalarının özel işlerine burnunu sokan biri değilim. Ben yalnızca kendi işime bakarım, o kadar...

— Ama bu sözünüzde hiç durmuyorsunuz. Düşüncenizin tam tersini yaptığınız da ortada...

— Ben daha çok hangi mezhepten olduğunuzu öğrenmek istemiştim de.. Uniterian mezhenbinden misiniz, Babtist misiniz, yoksa Metodist misiniz, diye düşündüm.

— Peki, ne sonuca vardınız?

— Eh şöyle böyle, düşündüğüm gibi bir sonuca vardım. Kesin bir şey değilse de...

— Peki canım, öyle olsun...

— Bana öyle geliyor ki siz bir politikacısınız, yâni öyle olduğunu sanıyorum.

— Kimbilir, belki de öyledir.

— Sizi görür görmez bunu anlamıştım. Ben karşımdakilerini içini okumakta ustayımdır. Bana öyle geliyor ki beyefendiciğim, siz bulunduğunuz yerde bir yargıç, ya da savcı filânsınız... Öyle değil mi?

Onun bu katır direnişi karşısında az kaldı keçileri kaçırıyordum. Atımı sulamak için yalağa götürdüm. Hancıya da,

— Evet, dedim, ben de sizin çok ince davranışınıza karşılık olarak şunu söyliyeyim ki, siz, buradaki eşeklerden birisiniz!

O tınmadı bile, konuşmasına hiç ara vermedi:

— Ha evet, ben barış kurulunda üyeyim, hem de yedek subayım. Bunları size övünmek için söylediğimi sanmayın sakın.

Atım su içmesini bitirince ben hemen ayağımı özengiye attım, herife de,

— Nasıl, soracağınız başka «âhiret suali» kalmadı mı? diye bağırdım.

— Hayır, hayır, soracağım hiç bir şey yok, dedi, yalnız ne zaman döneceğinizi öğrenmek istiyordum beyefendi.

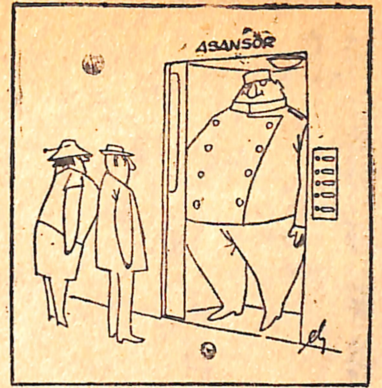
— Kimbilir ne zaman, dedim, eğere sıçradım. Atımı dört nala sürdüm.

İğrenç herif arkamdan sesini büsbütün yükselterek,

— Ben sizi her zaman anacağım, inşallah siz de beni unutmazsınız, diye bağırdı.

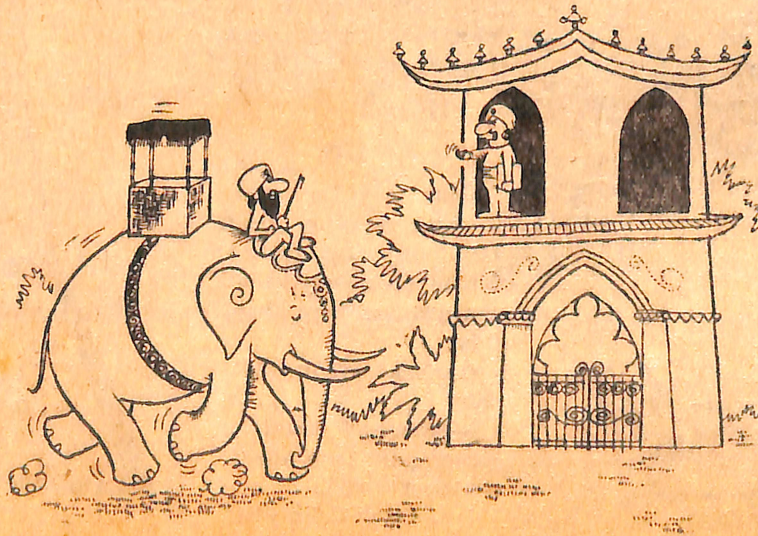
Başkalarının işine burnunu bu kadar sokan başka biri daha var mıdır, dersiniz.

O beni tanımamıştı ama ben onu adıyla sanıyla tanımıştım. O abanoz ağacı talaşından karabiber yapan Job Snelling'ten başkası değildi. Ben de ona karşı, kiremit tozundan kırmızı biber yaparak kazık atmış, onu yere vurmuştum. Fulton'a doğru at üstünde giderken, zavallı Job Snelling'in beni tanıyabilmek için içini kemiren soruları düşünüyor, kıs kıs gülüyordum. Çünkü o, yediğimiz yemeğin ne olduğunu anlamak için, boğazımızı açıp midemizin içine bakmak isteyen insanlardandı.

Yazısız!

(Fransız)

— Taksi!..

(İtalyan)

Çare!

Hasta, doktora:

— Aman beni şu horlama illetinden kurtarınız; size minnettar kalacağım. Düşünün, öyle horluyorum ki bu yüzden uyanıyorum ve uykum kaçıyor, ne yapayım bilmem!..

— Kolayı var, başka bir odada yatın!..

Milletlerin Güldükleri

Sadık Güvercin!

Mr. Milton'un çok, çok sevgili bir güvercini vardı. Ziyaretine gelmiş olan arkadaşı Sigmund'a onun meziyetlerini anlatıyor ve çok sadık bir hayvan olduğunu, dünyanın öbür ucuna dahi götürülse uçup geleceğini söylüyordu.

Bu izahatı biraz da inanmıyarak dinliyen Mr. Sigmund:

— Yani, dedi, bu güvercin çok uzağa da gitse gene evine geri döner öyle mi?

— Evet! Hayatı pahasına bile olsa beni ve evini bulur.

— Ben buna inanmıyorum azizim. Bak meselâ ben yarın San Fransiskoya gidiyorum. Senin güvercinini de alıp götürsem ve orada salıversem imkânı yok o kadar uzak yerden buraya geri dönemez.

— Döner!

— Dönemez..

Ve bu münakaşa uzadı. Sonunda iki arkadaş ikiyüz dolarlık bir bahse tutuştular. Mr. Sigmund güvercini beraberinde götürecek ve San Fransiskoya varınca salıverecekti.

Böylece Sigmund ve güvercin yola çıktılar ve San Fransiskoya vardılar. Bu işte Mr. Sigmund bir kurnazlık düşünmüştü. Kuşun nekadar tüyü varsa yoldu ve çırçıplak kalan hayvanı serbest bırakarak:

— Haydi bakalım, dedi. Ben sözümde durdum seni serbest bıraktım. Şimdi sahibine dön de göreyim seni...

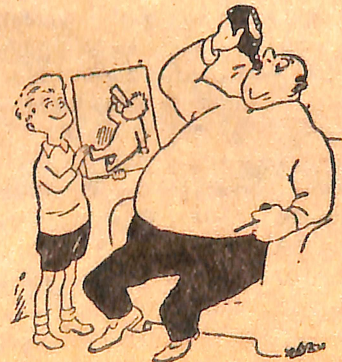
Aradan dört ay geçti. İşleri biten Sigmund evine döndü ve aklına Milton'u ziyaret edip bahiste kazandığı yüz doları almak geldi.

Milton onu neş'e ile karşıladı. Sigmund sordu:

— Nasıl dostum; senin şu vefalı güvercinin geri döndü mü?

Milton cevap verdi:

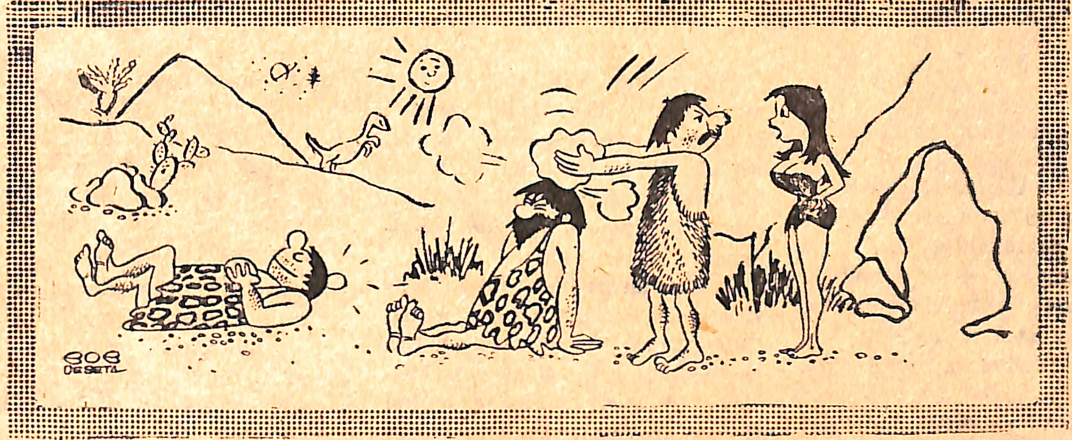
— Tabiî geleli bir hafta kadar oluyor. Yalnız ayaklarının acısı daha tamamen iyileşmedi de biraz istirahat ediyor.. Gel de bak.

— Bak baba, küçüklük resmin!

(İtalyan)

Taş devrinde tedavi:

— Bundan sonra başağrısı çekmiyecek artık!

Malûm!

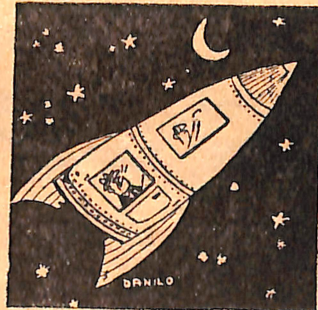
Büyük Anne torununa sordu:

— Kondüktörün söylediği istasyon hangisi idi duyamadım!

— Büyükanneciğim o istasyon ismi filan söylemedi. Pencereden başını çıkardı ve öksürdü.

— Yaa. Çabuk çantanı al arkamdan gel; demek Oskosh'a gelmişiz.

«Amerikan»

— Eyvah, aya gidiyoruz ama, millî maçın neticesini nasıl öğreneceğiz?

(İtalyan)

Kim borçlu?

Kasap, Avukatın yazıhanesine girdi ve merhaba dedikten sonra sordu:

— Avukat bey; Eğer bir adamın köpeği dükkânımdan et çalarsa, sahibi benim zararımı ödemeye mecbur mudur?

— Elbette..

— Öyleyse bana beş lira borçlusunuz. Zira köpeğiniz biraz evvel koca bir biftek çaldı kaçtı.

— İyi ama hukukî meseleler için istişare ücretim 10 liradır. Siz bana beş lira daha vereceksiniz.

«İtalyan»

— Sayın dinleyiciler, kadın meseleleri hakkındaki seri konuşmalarıma maalesef bugün son veriyorum...

(Fransız)

Sinema iptilâsı!

Saat akşamın altısı sıralarındaydı... Orta yaşlı bir kadın sinema kapısında biletleri toplayan adama sordu:

— Affedersiniz, sizi rahatsız ediyorum, fakat bugün öğlende sinemaya, başında bir kasket, üzerinde yollu bir kazak olan, siyah kıvırcık saçlı ve şişman bir çocuk geldi mi?

Adam, biraz düşündü:

— Evet, dedi, geldi. Galiba altıncı sırada oturuyor.

Kadın, elindeki paketi uzattı:

— Öyleyse diye ilâve etti. Şunu kendisine verir misiniz. Akşam yemeğidir de...

(İtalyan)

Unutkan!

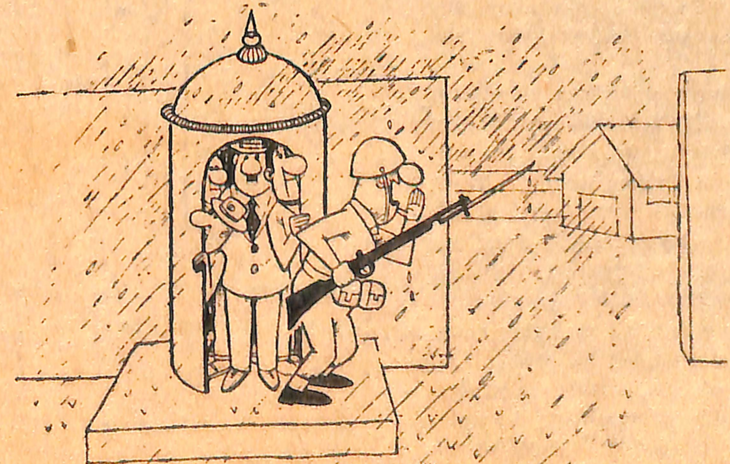
Metrdotel yemek salonunda garsonlardan birine hitabederek:

— Hay Allah, dedi. Bu Mr. Wilson gibisini de görmedim, gene pardösü ve bastonunu unutmuş. Eğer başı gövdesine bitişik olmasa onu da gittiği yerde bırakacak:

Garson hararetle tasdik ederek:

— Hakikaten efendim, diye cevap verdi. Geçen gün de bacakları için kaplıcalara gideceğini söylüyordu.

«İngiliz»

— İmdaaaat!...

(İtalyan)

MEŞHEDİ ile Devri Âlem

Ercüment Ekrem Talû

— 43 —

Hususi tazyikli makinelerde şiddetle sıkıştırılan mukavva, kerpiçten de, tahtadanda hatta tuğla ve çimentodan bile fazla, dış tesirlere karşı dayanıklı oluyor.

Medenî memleketler kervanına bizden evvel katılan Japonyada, bizi hayran eden taraf, halkın içtimaî, siyasî, ilmî, terbiyesi oldu. Torik bile:

— Canına yandığım herifleri! diyordu. Öyle bir halleri var ki, insan lâf ederken doğru konuşmağa mecbur oluyor. Gördün mü adamları? Hem sayıyor, hem de saydırıyorlar. Tevekkeli değil (Coni) ler dünyanın dört bir etrafına dal budak saldıkları halde, buraya gelince (finiş!) demişler. Bu sabah o badem gözlü, fındık sıçanı gibi karıyı kapının dibinde bir kıstırayım, dedim. Dönüp de, yüzüme öyle bir bakış baktı, az daha eğilip eteğini öpecektim. Vay ölüsü kandilli vay... Ulan, başka memlekette olsa, çıngar çıkarır, yaygarayı basar, bin türlü cilve eder, insanın da, inadına: «hart!» diye yanağını ısıracağı gelir.

Yokohamada ilk işim, Saygon'a hareket edecek postayı soruşturmak oldu. Torik sızlanıyor, bir an evvel İstanbul'da anasına kavuşmak istiyordu. Ben de bu serseri hayattan bıkmıştım. Meşhedi her zamanki gibi aldırış etmez görünüyordu. Bir aralık Torik'e soracak oldum:

— Hani ya, sen Amerikada yerleşip para kazanacaktın.

— Tevbeler olsun beybaba! dedi, enayimiyim ben, o acaip yerde kalayım? Canım Türkiye!.. Taşına toprağına kurban gideyim! Amerikada kazanacağım yüz bin altın, İstanbul'un, Ankara'nın, Erzurum'un, bir tek metaliğine feda olsun.

Beni heyecanlandıran bu çok samimî söz yurt sevgisinde Türk'ün de Japonların aşağı kalır bir yeri olmadığını gösteriyordu. Torik Necmi, cahildi, saftı, terbiyesi kıttı.. Fakat bu sözleriyle, helâl süt emmiş, özbeöz Türk yavrusu olduğunu, şu Çanakkalede yığınla yatan vatan fedaisi, genç kahramanların onlar kadar asîl ruhlu bir kardeş olduğunu isbat ediyordu.

Ben onu bir ayak evvel anacağına götürüp geri vermeyi kendime borç bildim. Onun için, seyahatimizi kısaltmanın çaresine baresine bakıyordum. Programı bozmıyacaktık. Fakat uğradığımız bil ise, o kadar az eğlenecektik. yerlerde ne kadar az kalmak ka-

Çin'e bayağı vakit hemen her gün posta varken, Uzak Doğunun bazı limanlarında çıkan veba sebebiyle, Japon hükûmetinin seferleri azalttığını ve ancak üç gün sonra (Saygun) a bir vapur kalkacağını haber aldım.

Bu üç gün de bize, Yokohama'yı gezmek için bol bol yetecekti.

Ben, Torik Necmi, Meşhedi Cafer, üçümüz şehri dolaşmağa başladık. Bir hayli gezip tozduktan sonra, karnımız acıktı. Orada, zelzeleden epeyce zedelendiği halde yine işini gücünü bozmamış bir lokantadan içeri daldık.

Tazyikî mukavvadan ufacık bir masanın üzerinde yine kâğıttan zarif bir örtü ve peçetelerle kurulmuş bir sofranın başına geçip oturduğumuz vakit bir şey dikkatimizi çekti: Masada birer mukavva tabak bulunduğu halde, çatal, bıçak yoktu. Buna mukabil de, her tabağın yanı başında rendelenmiş, tertemiz, iki uzunca değnek vardı.

Kapıdan girerken, tezgâhın üzerinde, bir tencerenin içinde tepelenmiş pilâv görmüştük. Ne zamandanberidir hasret olduğumuz bu millî yemek üçümüzün de iştihasını açtığından, güleryüzle emir almağa gelen Japon kızına tencereyi işaretle ondan istedik. Derken pilâv geldi. Biz bunu yiyebilmek için kaşık isteyince, Japon kızı katıla katıla gülmeğe başladı. Torik Necmi:

— Ne gülüyorsun, be?! Kaşık istemk ayıp mı?. Bu ne biçim lokanta?!.

Dedikçe, kızcağız büsbütün makaraları koyuveriyordu.

Nihayet, dâvamız hallolundu. Bu derece gülşün sebebini merak edip de koşan lokanta sahibi, o mahut değneklerin kaşık yerine geçtiğini ve bunun kullanışını bize öğretti. Öbür masalardaki Japonlar da, esasen pilâvı öylece değneklerle yiyorlardı. Hem de öyle alışmışlardı ki, koca bir tabak pilâvı lâhzada yedi, bitirdi. Meşhedi, tabiî buna zerre kadar şaşmamıştı. Fakat Torikle ben komik bir oyun seyreder gibi; merakla bakıp duruyorduk. Torik:

— Vay canına! dedi, bir yaşıma daha girdim. Avallere kitaksi!. Santor çalar gibi, mek lâhzada koskocaman piyatayı yangın yerine döndürdüler. Belediye görmesin, çep dağıtmağa kalkar.

Böyle pilâv yemenin acemisi olduğumuzdan, beceremedik, pirinç tanelerini üstümüze başımıza dökmektense, dört parmağını kaşık yaparaktan işini daha muntazam gören Meşhedinin izini takip ettik. Zaten pilâv da bizim bildiğimiz yağlıca, tuzluca, âlâ et suyuyla pişmiş, ne çok ezik ne de pek fazla diri pilâv değildi. Pirinci alelâde suda haşlamışlar, üzerine de bol biber ekmişlerdi. Boğazımızdan bin güçlükle geçti.

Ne ise... Orada iyi kötü karnımızı doyurup çıktık ve otele dönerek yataklarımıza serildik.

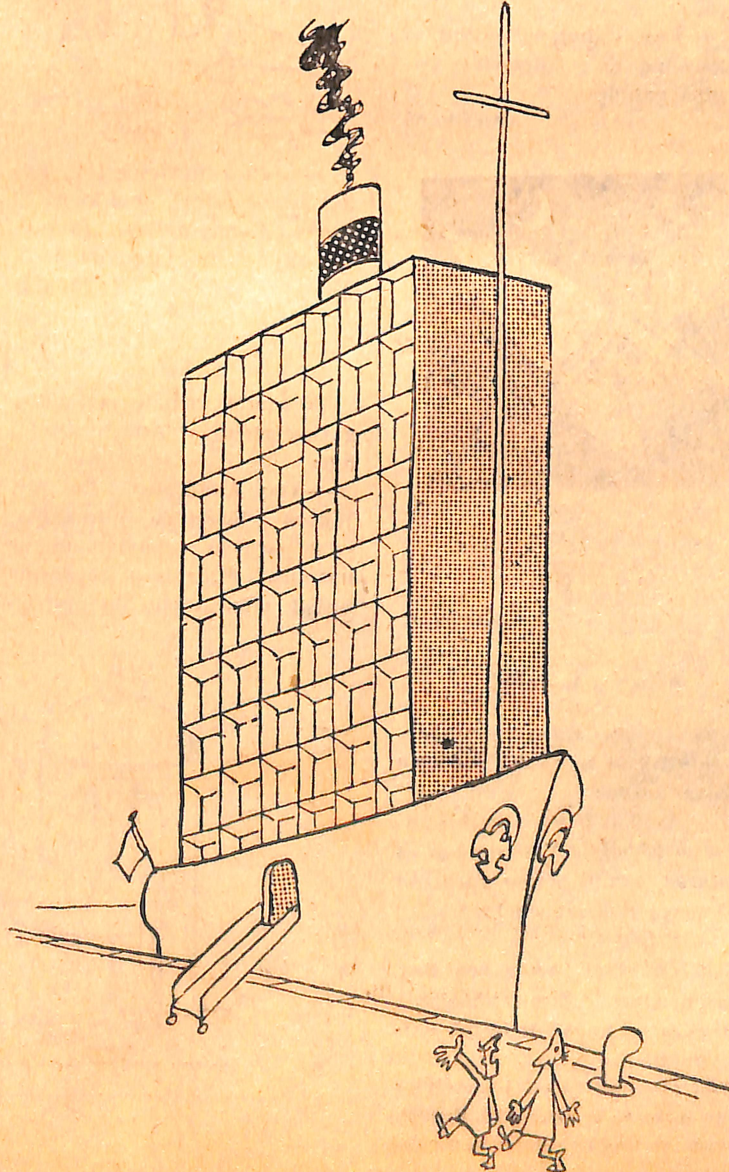
Ertesi sabah bizi uyandıran otel tercümanı fena bir haber getirdi: Veba vak'alarının çoğalmasından dolayı (Şangay) a vapur işletilmesini Japon hükûmeti men etmişti. Ancak, Çin'in cenup iskelelerine gidiliyordu.

Çaresizliğe karşı ne denir? Programımızı hemen ona göre değiştirdik. Saygon'a gidip de bir iki gün gezecek yerde, (Kanton) limanına bir kaç saat uğramakla kalacaktık.

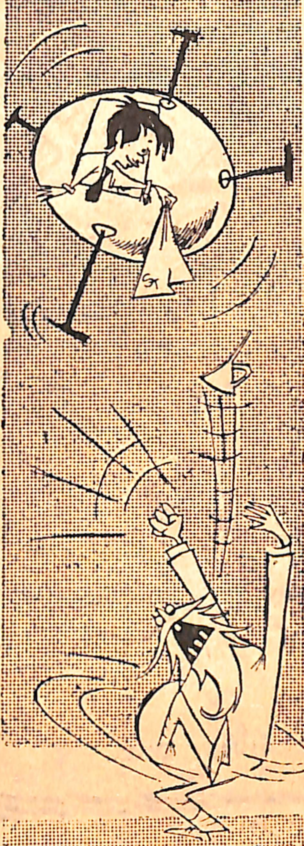
Ben bu haberi arkadaşlara verince ikisi de fena halde üzüldüler. Torik, kendi tabirince: «Hâlâ kafalarında kancık gibi saç örgüsü taşıyan Çin maçonları dikizlemek» istiyordu. Meşhedi ise, İrana yaklaştıkça yolu uzatmak taraftarı idi. Lâkin imkânsızlık karşısında, bu yeni şekli seçip, Kanton'a uğramak suretiyle Bombay'a giden büyücekli bir vapur bulduk. Biletlerimizi evvelden alıp, Japonya'da kalacağımız son bir günü oranın meşhur (Çayevler) nden birinde geçirmeğe karar verdik:

(Devamı var)

Bazı yolcu gemilerimiz tadil edilecek — Gazeteler —

— Bu gemiyi otel olarak kullanacağız!..

«Bekârlık Sultanlıktır» çizgi romaniyle, her hafta binlerce okuyucuyu neşeyle güldüren

Süper - jön
SALİH TEKCAN
Yine Akbaba'da!

●

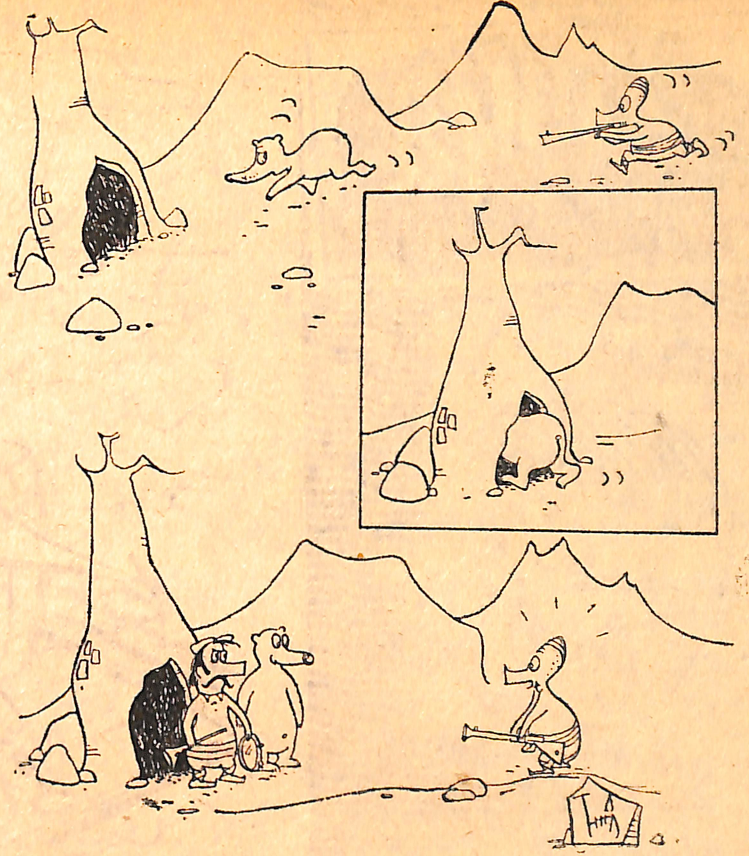
Yazan - Çizen :
YALÇIN ÇETİN

●

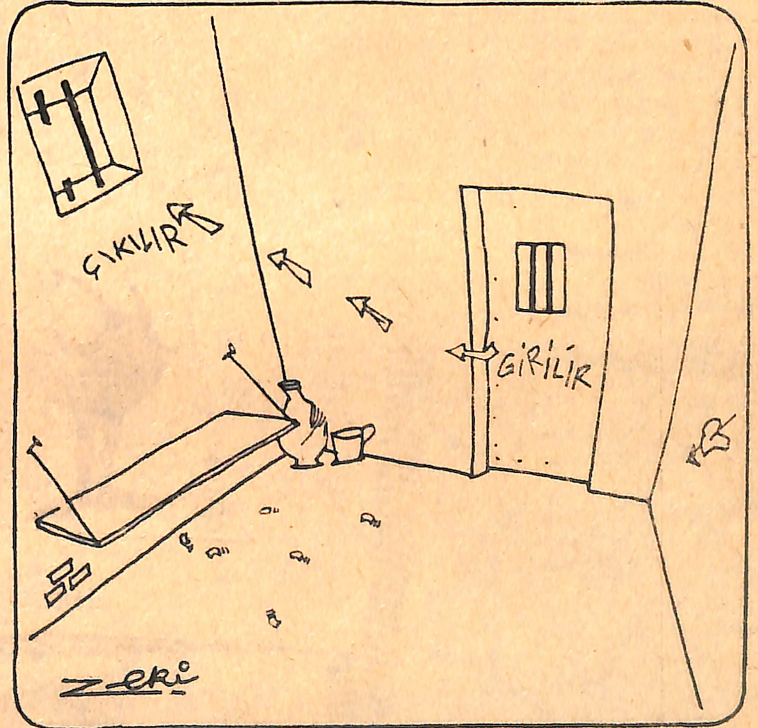
Bu çizgi romanda Jules Verne'den daha baskın bir hayâl ve zeki çizgilerle size feza fâtihlerinin en eğlencelisini tanıtacak...

★

Pek yakında:
AKBABA'da!

Partal Dayının Maceraları : 4

Yazısız!

En Güzel Fıkra Müsabakası

Hatırınız için...

Adamın biri kafayı hafif tütsüledikten sonra, karısına yılbaşı hediyesi almak üzere bir dükkâna girer:

— Kaç para bu?

— 180 lira efendim.

— 280 mi dedin?

— Hayır, 320 dedim.

— Yapma yahu, şunu 280 e ver de alalım.

— Vallâhi beyim olmaz ama!.. Neyse, sizin güzel hatırınız için vereyim!..

ARAL HAİL
İSTANBUL

※

Son arzu...

İdama mahkûm edilmişti. İnfaz saati gelince hükmün icra edileceği yere götürdüler. Cellât ipi boynuna geçirmeden evvel, mutad veçhile sordular:

— Son arzun nedir?

Beriki, bir yağlı ipe, bir de cellâdın suratına bakıp cevap verdi:

— Ben boynumdan gıdıklanırım, mümkünse bacaklarımdan asın!

ŞEREF SÜMER
61. Tümen muhabere bölük yazıcısı Onbaşı

※

Besmele

Herif, komşuların camlarını kıran afacan oğlunu hem dövüyor, hem de her tokat atışında bir besmele çekiyordu.

Yoldan geçen Baba erenler sordu:

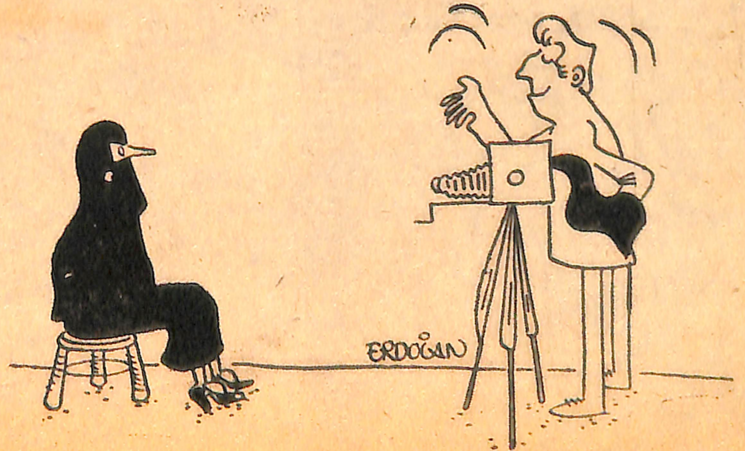
— Tokatı anladık, ama Besmele ne oluyor?..

— Allah tesirini halk etsin diye...

Bektaşi, pos bıyıkları altından güldü:

— Geç kalmışsın imanım, dedi, sen o besmeleyi çocuk ana rahmine düşerken çekecektin!

YALÇIN YAYLÂ
Manifaturacı — BOYABAT

— Biraz gülümseyiniz!..

Dünya KARIKATÜRLERİ

SPOR VÜCUDU GÜZELLEŞTİRİR

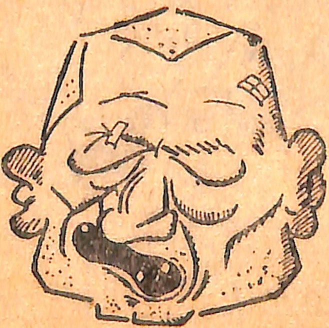
BİRİNCİ MAÇTAN SONRA

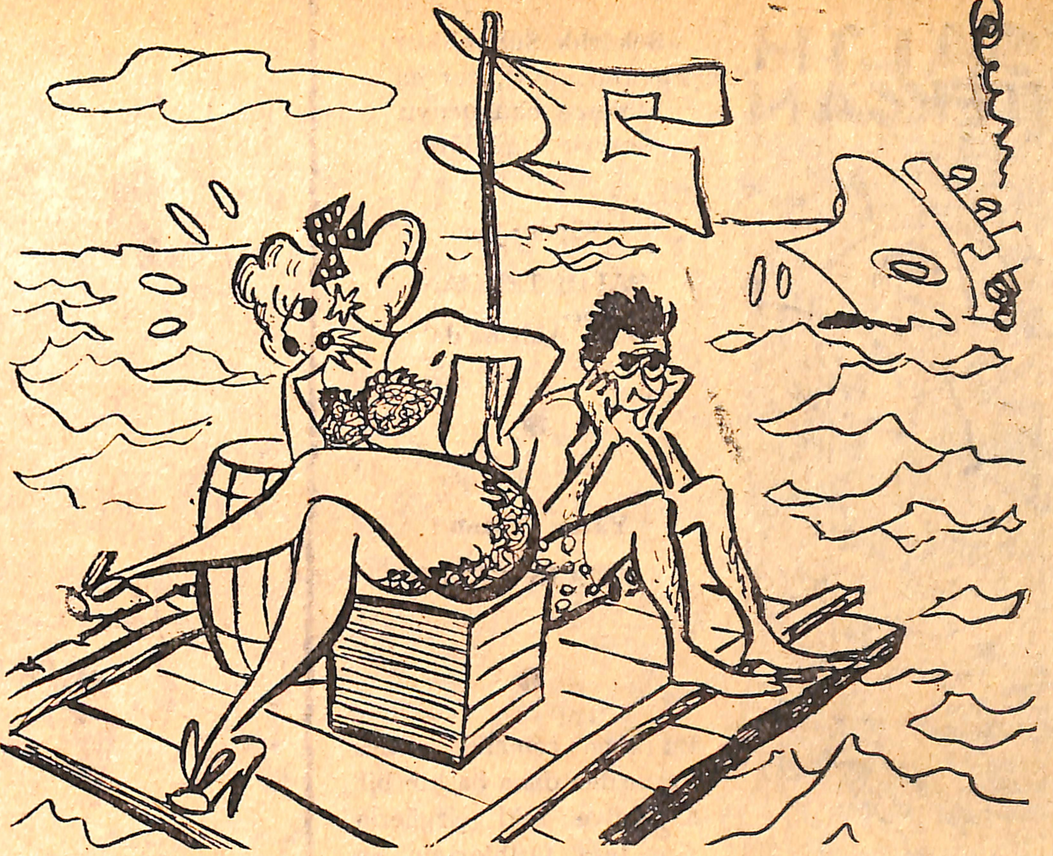
İKİNCİ MAÇTAN SONRA

AVRUPA ŞAMPİYONU

DÜNYA ŞAMPİYONU

—FELÂKET, FELÂKET... ARKADAŞLARIMA BİR MEKTUP YOLLAYAMIYORUM... SEYAHATE ÇIKTIĞIMA KİMSE İNANMIYACAK !..

YAZISIZ

—AMAN KARICIĞIM MÜSAADE ET... PEK MÜHİM BİR ŞEY KEŞFETTİM !...

KISKANÇLIK !..

Ömür boyunca aylık gelir

VAKIFLAR BANKASI VERİR

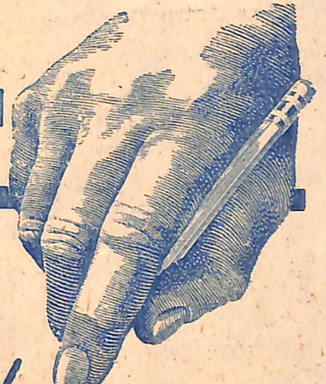
Akbaba
MİZAH YAYINLARI
EN GÜZEL
YILBAŞI
Hediyesidir

UÇAN DAİRELER
Yazan: ADNAN VELİ ★ Fiyatı 2 liradır.
VATANDAŞ AHMET EFENDİ
Yazan: BURHAN FELEK ★ Fiyatı 1 liradır.
DÜĞÜN GECESİ
Yazan: Orhan Seyfi ORHON ★ Fiyatı 2 liradır.

Siparişler, posta havalesi olarak şu adrese gönderilmelidir:
AKBABA YAYINEVİ — İSTANBUL

T.C.
Ziraat Bankası
Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında
2.000.000 Lira
PARA
2.000.000 Lira
Uzun vadeli Kredi vardır.

İkramiyeli grup mevduatı

% 25 mutlak isabet!

- Ömür boyunca aylık irat
- 30.000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 200.000 liralık para ikramiyesi
- Ayrıca umumi keşidelere iştirak hakkı

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
Bir istikbal temin eder.

TÜRK TİCARET BANKASI

APARTMAN DAİRELERİ
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
YÜNLÜ-PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT
SÜMERBANK

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Beledîye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone:
Seneliği 37,5, altı aylığı 19 L.
Fiatı 75 kuruş

Basıldığı yer : ERCAN MATBAASI

AKBABA

— Sayın hâkim, vakit geç oldu, müsaade ederseniz müvekkilem apartımanına kadar gidip gece tuvaletini giysin!